

Velké úrady, ktoré On zastáva
strana 14

Odkazy od mužov Božích
strana 18

Kristova osoba
strana 24

Dobré zvesti z neba
strana 28

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujú slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)

Číslo 2/2015 Ročník XIV

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie
a rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovolných príspevkov Božieho ľudu.
Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán
položil na srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na adresu
redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (45)	2
JOZUA, SYN NÚNOV (5)	5
LEVITSKÉ OBETE (7)	8
CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (11)	11
PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ	13
VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (8)	14
SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (7)	16
ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH (4)	18
MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (4)	21
KRISTOVA OSOBA (1)	24
NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK (3)	26
DOBŘÉ ZVESTI Z NEBA	28

DEUTERONOMIUM – Piata kniha Mojžišova (45)

John Riddle, Cheshunt

„Budte zmužilí a silní“

(Prečítajte si kapitolu 31:1–11)

Mojžiš pripomína ľudu „slová zmluvy“, ktorú mu Hospodin prikázal „uzavrieť so synmi Izraelovými v Moábskej zemi“ (29:1). Mojžiš sa pripravuje na svoj odchod. Kapitoly 31–34 sa venujú úlohe, ktorú Mojžiš zveril Jozuovi a Levitom (31. kapitola), Mojžišovej piesni, ktorá opisuje Božiu vernosť a nevernosť Izraela (32. kapitola), Mojžišovmu požehnaní jednotlivých pokolení (33. kapitola) a smrti Mojžiša na vrchu Nébo (34. kapitola).

31. kapitolu môžeme rozdeliť nasledovne:

- 1) Zaslúbenie vodcovstva (v. 1–8)
- 2) Verejné čítanie (v. 9–13)
- 3) Predpoveď odpadnutia (v. 14–23)
- 4) Stále svedectvo (v. 24–29).

1) Zaslúbenie vodcovstva (v. 1–8)

Vodcovstvo Božieho ľudu bolo viditeľné aj neviditeľné. „Hospodin, tvoj Boh, On pôjde pred tebou... Jozua, On pôjde pred tebou, tak ako hovoril Hospodin“ (4.Moj. 27:15–23). Tieto verše hovoria o vodcovstve, ktoré patrilo tomuto národu (v. 3–6) a o vodcovstve, ktoré patrilo Jozuovi (v. 7–8). Žiaden vodca nad Božím ľudom nemôže účinne pôsobiť, ak sám nezažíva Božie vedenie. Jozua bol „vedený vodca“. Vodcovstvo Božieho ľudu je opísané trojakým spôsobom:

- a) Predchádzajúce vodcovstvo (v. 2)
- b) Trvalé vodcovstvo (v. 3–6)
- c) Budúce vodcovstvo (v. 7–8).

a) Predchádzajúce vodcovstvo (v. 2)

„A Mojžiš odišiel a hovoril tieto slová

všetkému Izraelovi. A povedal im: „Je mi dnes stodvadsať rokov; nebudem už viacej môcť vyjsť ani vojsť a tak byť vašim vodcom (hoci nebolo zoslablo jeho oko, ani nebola ušla od neho jeho sila, 34:7). A Hospodin mi tiež povedal: Neprejdeš za tento Jordán.“ Tento zákaz vysvetľujú verše 48–52, 32. kapitoly. Stojí za to všimnúť si, že Mojžiš neoplakával „svoje šedivé vlasy“, alebo sa nestážoval, ženanehoprišiel tento „svätý trest“ (C. H. Mackintosh). On „nestrácal čas tým, že by tajne vzdychal nad dávno minulými dňami“ (Raymond Brown). Ako už mnohokrát stojí za to citovať C. H. Mackintosha: „Nepredniesol ani jediné slovo reptania alebo sťažnosti, v jeho hlase nezaznel ani najmenší tón závidosti alebo žiarlivosti proti tomu, ktorý mal zaujať jeho miesto..., keď povzbudzoval srdcia ľudu, aby pokračovali pevnými krokmi po ceste poslušnosti, nespomenul ani jediné sebeckú pripomienku, pretože to bola, je a vždy musí byť cesta víťazstva, chodník požehnaní, a cesta pokoja.“

b) Trvalé vodcovstvo (v. 3–6)

Mojžiš vedel, že „neprejde za tento Jordán“ a vedel tiež, že Boží ľud nebude odkázaný na svoje vlastné plány a spôsoby: „Hospodin, tvoj Boh, On pôjde pred tebou“. Odohrá sa síce výmena ich pozemského vodcu („Jozua, pôjde pred tebou“), ale nie toho nebeského. V súvislosti s tým si musíme všimnúť:

i) Boží nezmeniteľný cieľ (v. 3). „On vyhladí tie národy spred tvojej tváři a zaujmeš ich do dedičstva.“ Napriek ich reptaniu a neposlušnosti, ich ešte stále viedol k Svojmu cieľu – dať im zem v súlade so zaslúbením, ktoré dostali patriarchovia.

Bola to „krásna zem dobrá, ktorú Hospodin prisahal tvojim otcom“ (5.Moj. 6:18). Zmena vodcovstva nebola sprevádzaná zmenou plánu. Podobne je pravdou aj to, že je to Božím cieľom aj pre nás. On nás „požehnal každým duchovným požehnaním v ponebeských oblastiach, v Kristovi“ (Efež. 1:4), a keď si čítame 1. kapitolu listu Efežanom ďalej, stretne sa s niektorými týmito duchovnými požehnaniami: „tak, ako si nás v ňom vyvolil... predurčiac nás... omilostil nás v tom Milovanom... v ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv odpustenie hriechov“. Boh chce, aby sme to všetko zažívali! On ešte ďalej hovorí: „Aby ste vošli ta a zaujali do dedičstva zem, ktorú vám dá Hospodin, váš Boh“ (Jozua 1:11). Boh dal Svojemu ľudu „dobrú zem“ a bolo v nej veľa toho, čo stálo za to, ale malo to isté hranice. Naše dedičstvo však nemá žiadne hranice, a to v zmysle času a priestoru.

ii) Božia nezmeniteľná moc (v. 4, 5). „A Hospodin im učiní, ako učinil Sichonovi a Ógovi, kráľom Amoreja... Hospodin ich vydá pred vami, aby boli porazení, a učiníte im podľa každého prikázania, ktoré som vám prikázal.“ Dobyť tejto zeme nemali dosiahnuť vojenskou silou. Podľa slov Žalmu 44:4: „lebo neopanovali dedične zeme svojím mečom, ani im nepomohlo ich rameno, ale tvoja pravica a tvoje rameno a svetlo tvojej tvári, pretože si ich ľúbil“. To nám pripomína, že „zbrane nášho vojovania nie sú telesné, ale mocné Bohu na borení pevností“ (2.Kor. 10:4). Pán Ježiš povedal: „ale prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príde na vás...“ (Skut. 1:8). Jeho moc sa nezmenila!

iii) Božia nezmeniteľná prítomnosť (v. 6). „Bud'te zmužilí a silní, nebojte sa a nedeste sa pred nimi, lebo Hospodin, tvoj Boh, ide s tebou; neopustí ťa ani ťa nezanechá.“ On pôjde pred nimi (v. 3) a pôjde aj s nimi (v. 6). My sme si istí Božou nezmeniteľnou prítomnosťou. „Lebo On povedal: Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím.“

(Žid. 13:5) Pavel sám zažil, že Pán nikdy nikoho „nezanechá“, ani „neopustí“ (Skut. 18:9–10; 2.Tim. 4:16–17). Je potrebné zdôrazniť, že to, či budeme okúšať Pánovu prítomnosť, záleží na našej poslušnosti (2.Kor. 15:2; Jak. 4:8).

c) Budúce vodcovstvo (v. 7–8)

„A Mojžiš zavolať Jozuu a povedal mu pred očami celého Izraela: Bud' zmužilý a silný, lebo ty vojdeš s týmto ľudom do zeme, ktorú s prísahou sľúbil Hospodin ich otcom povediac, že im ju dá, a ty im ju rozdelíš do dedičstva“. Takéto svedectvo by iste zrazilo ktoréhokoľvek človeka na kolena. Jozua vedel veľmi dobre, že Izrael spôsobil Mojžišovi neprestajné bolenie hlavy: „Lebo ja znám tvoju vzburu a tvoju tvrdú šiju. Hľa, kým ešte žijem dnes s vami, vzpierali ste sa proti Hospodinovi, a čo len bude potom, keď zomriem!“ (v. 27). V tomto nemohol Jozua nájsť veľa povzbudení! Nesmieme si však v žiadnej chvíli ani pomyslieť, že mu Boh pripravil skutočne trpký koniec. Jozua bol viac ako 40 rokov v Božej škole. (Snáď budete súhlasiť s tým, že to bolo približne 40 rokov.) Počas tejto doby ho dôkladne vycvičil pre tú úlohu, ktorú mu pripravil, a teraz nastal čas uplatniť v praxi to, čo sa naučil.

Musíme si všimnúť, že Jozua dostal toto poverenie „pred očami celého Izraela“. Celý národ bol svedkom jeho povolania do služby a zúčastnil sa jeho vymenovania. Na tejto Bohom uloženej úlohe nebolo nič tajné. Všimnite si tiež, že Mojžiš zdôraznil, že Jozua je povinný slúžiť Hospodinovi týmto spôsobom: „lebo ty vojdeš s týmto ľudom do zeme, ktorú s prísahou sľúbil Hospodin ich otcom, povediac, že im ju dá, a ty im ju rozdelíš do dedičstva“. Jozua nedostal možnosť výberu z viacerých možností alebo alternatív. Mali by sme aj my všetci spolu s apoštolom Pavlom povedať: „... pretože to musím robiť,

ale beda by mi bolo, keď by som nezvestoval evanjelium“ (1.Kor. 9:16). Jozua by sa mohol triasť od strachu, keby jeho poverenie malo skončiť iba týmto. On však hneď dostal uistenie, že sa Boh o neho postará, keď bude konať jemu zverenú povinnosť: „Bud' zmužilý a silný,... netras sa ani nestra- chuj, lebo s tebou je Hospodin, tvoj Boh, vo všetkom a všade, kamkoľvek pôjdeš“. Mali by sme si tiež všimnúť, že toto zaslúbenie, ktoré dal Mojžiš Jozuovi, neskôr zopakoval Boh priamo Jozuovi (Joz. 1:7-9). Boh k nám niekedy hovorí prostredníctvom iných ľudí, ale inokedy nám hovorí priamo Jeho Slovom.

Pán Ježiš dal podobné zaslúbenia Svojim učeníkom: „Id'te, čiňte učeníkov,... Učiac ich zachovávať,... a hľa, Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta (veku)“ (Mat. 28:19-20).

2) Verejné čítanie (v. 9-13)

„A Mojžiš napísal tento zákon a dal ho kňazom, synom Léviho, ktorí nosili truhlu zmluvy Hospodinovej, a všetkým starším Izraelovým.“ (v. 9) Zákon bol daný do starostlivosti kňazov, čo zdôrazňuje jeho svätosť. Knihu zákona položili „po strane truhly zmluvy Hospodina, svojho Boha“ (v. 26), a preto ležala v úplnom prostriedku života národa. Ale starší mali zabezpečiť, aby ju čítali verejne, čo zdôrazňuje jeho autoritu. V súvislosti s tým by sme si mali všimnúť

- a) Kedy mali zákon čítať (v. 10)
- b) Kde mali zákon čítať (v. 11)
- c) Komu mali zákon čítať (v. 12)
- d) Prečo mali zákon čítať (v. 12, 13).

a) Kedy mali zákon čítať (v. 10)

Na konci každého sedemročného obdobia, počas slávnosti roku úpustu, pri slávnosti stánov. Ako to Raymond Brown poznamenáva: „Toto... bola výnimočne

vhodná príležitosť pre čítanie zo zmluvy zákona“. Božím plánom bolo, aby sa Jeho Slovo verejne pripomínalo práve v čase štedrého zľutovania (15:1-2), a počas slávnosti radostného ďakovania (16:13-15). Zákon sa mal čítať ľudu v súvislosti s ich povinnosťami voči iným, a v súvislosti s ich zadĺžením voči Hospodinovi. Ako sme už povedali pri uvažovaní o 16. kapitole 5.Moj., „slávnosť stánov“ zdôrazňuje neprestajúcu Božiu dobrotu. On ich zaopatril nielen na púšti, ale aj v tejto zemi. Táto „Slávnosť“ bola pripomienkou minulosti, vyslobodenia z Egypta, preto hovorila o „stánkoch“ alebo „chatkách“. Jej účelom bola oslava Božieho nikdy neprestávajúceho zaopatrovania. Pripomínala im, že boli odkázaní na Neho na púšti a na základe toho si mali uvedomiť, že sú na Neho rovnako odkázaní aj v tejto zemi. Preto to bola najvhodnejšia príležitosť k tomu, aby si tento ľud pripomenul aj požiadavky toho Boha, ktorý ich tak úžasne požehnal.

Rovnaké zaopatrenie, aké sa pripomína v 31. kapitole 5.Moj. sa istotne udialo aj v 8. kapitole knihy proroka Nehemiáša. Nehemiáš išiel do Jeruzalema v roku 445 pred n. l., 91 rokov po tom, čo Zerubábel vyviedol prvú skupinu z vyhnanstva v Babylone, čo sa stalo v roku 536 pred n. l. Aj v tomto čase slávil synovia Izraelovi slávnosť stánov“ (Ezdráš 3:4). V tom čase sa naplnilo presne trinásťkrát sedem rokov, tak môžeme prísť k záveru, že to bolo úplne v poriadku.

b) Kde mali zákon čítať (v. 11)

„Keď príde celý Izrael ukázať sa pred Hospodinom, tvojím Bohom, na mieste, ktoré si vyvolí, budeš čítať tento zákon pred celým Izraelom, v ich uši.“ O „mieste, ktoré si vyvolí“ sa obsírne hovorí v 12. kapitole 5.Moj. a v súvislosti s týmto sme si už povedali, že to „miesto mena“ je dnes miestny zbor, o ktorom Pán Ježiš povedal: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v (k môjmu

mojom mene tam som i ja v ich strede“ (Mat. 18:20). Nad tento verš (v. 11) by sme mohli napísať Pavlovu výzvu Timoteovi: „Bud' bedlivý čítania“ (1.Tim. 4:13). Hoci slovo „anagnosis“ môže znamenať aj súkromné aj verejné čítanie, z ďalšieho obsahu je zrejmé, že Pavel tu hovorí o verejnom čítaní. Veľavravné však je aj to, že v Septuaginte (Grécky preklad Starého Zákona) sa používa presne to isté slovo v 8. verši 8. kapitoly knihy proroka Nehemiáša v texte: „zrozumiteľne, vykladajúc zmysel a tak rozumeli ľudia tomu, čo sa čítalo“. Verejné čítanie Božieho Slova je najdôležitejšie. Písmo je potrebné čítať počas každého zhromaždenia zboru. Musíme ho čítať pozorne a zrozumiteľne. C. H. Mackintosh, ktorý žil v 19. storočí, videl rastúce nebezpečenstvo. „Medzi ľuďmi rastie smäd po náboženskom vzrušení, a rovnako

rastie aj nechť pokojne študovať Sväté Písmo a duchovne ho využívať v zbere. Je zbytočné to popierať. Nemôžeme pred tým zatvárať oči. Na každom kroku sa stretávame s dôkazmi o jeho jestvovaní“. Ten „rastúci smäd“ sa dnes stal „neukojiteľnou žiadosťou“. Ale C. H. Mackintosh pokračuje: „Vďaka Bohu, že tu i tam je možné nájsť takých, ktorí skutočne milujú Božie Slovo, a majú záľubu v zhromažďovaní sa ku svätému obecenstvu, k rozjímaniu vzácných právd Písma. Kiežby Pán rozmnožil počet takých a bohato ich požehnal! Kiežby sme medzi nich patrili aj my, „kým neskončia dni nášho putovania“!

Ak Boh dá, v nasledujúcej časti budeme pokračovať v uvažovaní o bodoch c) Komu mali zákon čítať (v. 12) a d) Prečo mali zákon čítať (v. 12–13) v kontexte celej 31. kapitoly.

JOZUA, SYN NÚNOV (5)

N. Mellish, Stoke on Trent

5) JEHO KONIEC

Teraz prichádzame k záverečnej časti Jozuovho života, ako nám ju opisuje kniha Jozuu (kap. 23–24). Nasleduje po víťaznom živote, keď zahladil nepriateľov naokolo, a potom poslúchol Hospodinov rozkaz a rozdelil zem do dedičstva. Keď to dokončil, prešiel k tomu, aby naplnil Božiu vôľu aj vo veci stavby Stánku v Síle, kde mal podľa 5.Mojžišovej 16 stáť na mieste, „ktoré Hospo-

din vyvolil nato, aby tam prebývalo Jeho meno“ (v. 2). Je vzácné, že ani vo vyššom veku neochladla jeho túžba konať pre Boha a nevytratila sa jeho schopnosť motivovať ľud. Svoje posledné slová vyriekol práve preto, aby ho povzbudil, lebo ich chcel vidieť pevných vo viere. V 23. kapitole nachádzame vo veršoch 1–10 víťazstvo, ktorým zahladili nepriateľa a vo veršoch 11–16 dôsledky vzdialenia sa od Boha.

V minulosti porazení (v. 3)

Jozua správne pripisuje veľké víťazstvá Hospodinovi, keď si spomína: „A vy ste videli všetko, čo učinil Hospodin váš Boh, všetkým pohanským národom pre vás“. Nikdy nesmieme spoliehať na to, že môžeme zvíťaziť vďaka svojej vlastnej sile nad tým, čo sa nám protiví; my sme aj dnes rovnako závislí na Hospodinovi, ako boli oni vtedy. Keď sa v Efež. 6 hovorí o našom nepriateľovi,

zároveň sme povzbudzovaní, aby sme „boli silní v Pánovi a v sile Jeho vlády“ (v. 10). To je sila, ktorá vzkriesila Pána Ježiša z mŕtvych, a posadila Ho po pravici Boha, aby bol „nad každé kniežatstvo a nad každú vrchnosť a moc a nad každé panstvo“ (Efež. 1:19–21). Tá istá sila je daná aj nám a vždy nás „urobí víťazmi v Kristovi“ (2. Kor. 2:14).

V súčasnosti rozdelené dedičstvo (v. 4)

Izrael nebol len víťazom, ale teraz už bol šťastným majiteľom zaslúbeného dedičstva, zakúšal ovocie svojej poslušnosti v úplnom nasledovaní Hospodina. To nám, ako veriacim pripomína, že sme boli požehnaní každým duchovným požehnaním v Kristovi a v súčasnosti zakúšame ovocie Jeho víťazstva, ktoré nás uviedlo do takých bohatstiev v Ňom. Hoci ešte mnoho leží pred nami, držíme sa pevne tých požehnaní, ktoré v súčasnosti dostávame a spôsobujú v nás údiv nad tými bohatstvami, ktoré nám Pán poskytol.

V budúcnosti vyvedení (v. 5)

Hoci v tom čase tento ľud okúšal ich vtedajšie dedičstvo, Jozue si uvedomoval, že vždy budú jestvovať aj takí, ktorí okúsia porážku. Tých

Hospodin vyvedie pred nich, lebo Jeho zaslúbenia sa musia vždy naplniť. Môžeme si byť istí, že nech leží pred nami čokoľvek, a bez ohľadu na to, z ktorého smeru prídu útoky, budeme vedieť, čo to znamená „byť strážení mocou Božou“ (1.Pet. 1:5). Aby si mohol byť istý tým, že zvíťazí, musel Izrael konať tri veci. Najprv musel byť veľmi silný a ostríhať Slovo (v. 6), „a činiť všetko, čo je napísané v knihe zákona Mojžišovho“. Aké poučenie z toho plynie aj pre nás dnes! Aby mohlo mať čítanie Slova a počúvanie služieb Slovom nejaký účinok na nás, musíme dbať o to, aby sme „neuhli od Slova ani napravo ani naľavo“. Vtedy bude aj výsledok podobný, ako v tom čase. Nesmieme sa spojiť so svetom, ani sa snažiť nasledovať falošné učenia.

Druhou podmienkou je, že musíme mať túžbu pridŕžať sa Hospodina, svojho Boha (v. 8). Ach, kiežby sa nám Hospodin stal všetkým! Aby všetci, ktorí Mu patria, hľadali iba Jeho a Jeho cesty v tom čase, ktorý tu žijeme až do Jeho príchodu.

Nakoniec je podľa 11. verša potrebné milovať Hospodina, svojho Boha. Láska k Bohu a ku Kristovi bude viditeľná v tom, akým spôsobom žijeme tu dole podľa Jeho Slova, lebo Jána 14:23 zdôrazňuje, že „keď

ma niekto miluje, ten bude ostríhať moje slovo“. Nemá význam chváliť sa, že milujeme Pána, ak sa Božie Slovo neprejavuje v našich životoch. Keď poukazuje Jozua vo veršoch 12–13 na následky neposlušnosti, vyučuje, že

*Nemôžeme očakávať
Božie požehnanie, ak
nie sme pripravení ctíť
Ho podľa Slova pravdy.*

takáto neposlušnosť bude viesť len k porážke, nepokoju a nemilosti. Nemôžeme očakávať Božie požehnanie, ak nie sme pripravení ctíť Ho podľa Slova pravdy.

Vyvrcholenie prejavu (24:1–28) Svedectvo o Božom pôsobení (v. 14–15)

V 23. kapitole povolal Jozua Izrael a povzbudzuje ho k tomu, aby bol oddeleným ľudom. Zhromaždenie v tejto kapitole zvolal Boh, aby sa zišli pred Ním a počuli, čo chce On povedať skrze Svojho hovorcu Jozuu. Za tým nasleduje odhalenie Hospodinovho jednanie s týmto národom od jeho začiatku, až do toho času. Tam mohli vidieť, že všetko dosiahli iba vďaka Božej sile. Iba na základe Hospodinovej dobroty ich On pozval, aby „Mu slúžili v úprimnosti a v pravde“ (v. 14). Tam už viac niet miesta pre modlár-

stvo, ktoré konali ich otcovia (v. 15). Boh musí mať ich úplnú vernosť – oddanosť bez kompromisu. Práve za takýchto okolností znejú na pozadí slávne Jozuove slová: „Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť, či bohom, ktorým slúžili vaši otcovia, ktorí boli za riekou, a či bohom Amorejov, v ktorých zemi bývate, ale ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi“ (v. 15). Je dobré vidieť starého muža, ktorý má 110 rokov, a pritom stále pevne spravuje svoj vlastný dom i rodinu, a vedieť, že budú pokračovať rovnakým spôsobom v službe Hospodinovi aj oni. Kiežby aj všetky naše deti chodili v pravde, ktorej sa naučili!

Reakcia ľudu (v. 16–24)

V týchto veršoch Izraeliti tri razy uznali Božiu dobrotu k nim štvorakým spôsobom. Jeho spasením (v. 17) – „on nás vyviedol i našich otcov z Egyptskej zeme“. Jeho zjaveniami (v. 17) – „ktorý činil tie veľké znamenia pred našimi očami“. Jeho ochranou (v. 17) – „a ostríhal nás na celej tej ceste, ktorou sme išli“. Jeho vyhnaním (v. 18) – „a On zahnal všetky tie národy, aj Amoreja“. Ich reakciou je vyznanie, že aj oni budú taktiež „slúžiť Hospodinovi, lebo On je Ich Boh“ (v. 18). To sa opakuje aj v 21. verši a opäť v 24. verši, čo potvrdzuje to vyššie

uvedené „tri razy.“ V týchto prehláseniach môžeme vidieť motúz, spletený vo troje, pretože všetko malo byť založené na svedectve dvoch, alebo troch svedkov. Pokiaľ ide o tých, ktorí v ten deň stáli pred Jozuom, je možné povedať, že sa to naplnilo, pretože „Izrael slúžil Hospodinovi po všetky dni Jozuove i po všetky dni starších, ktorí prežili Jozuu a ktorí znali všetky skutky Hospodinove, ktoré učinil Izraelovi“ (v. 31).

Odstránenie Jozuu (v. 29–33)

Aké pravdivé je tvrdenie, že Boh pochováva Svojich služobníkov, ale pokračuje vo Svojej práci. Teraz prišiel čas, aby aj tento verný sluha ukončil svoj beh života a bol pochovaný na hranici svojho dedičstva; „na hranici“ možno preto, lebo úplne opanuje svoju časť až v prichádzajúcom kráľovstve, keď ho dostane celé z ruky Hospodina.

Tieto verše sa končia dvomi úmrtiami a tromi pohrebmi. Máme v nich smrť Pútnika v Jozuovi (v. 29–30). Potom máme pohreb Patriarchu v Jozefovi (v. 32). Je zaujímavé, že hoci na jeho žiadosť kosti priniesli z Egypta, nepochovali ho dovedy, kým nebola celá zem vo vlastníctve tohto národa. A na koniec máme

smrť a pohreb kňaza Eleazára a jeho pohreb na vršku. Ako nádherne zodpovedá osobe s takým vznešeným pozvaním, pohreb na vyvýšenom mieste!

Obaja – Jozua i Eleazár – kráčali spolu, keď viedli Izrael do zaslúbenej zeme a videli, ako im Hospodin dáva víťazstvo nad všetkým, čo sa im postavilo na odpor. Iste vnímame, že ak máme dospieť k víťazstvu, nestačí ísť vpred vo vojenskej sile – musí ju sprevádzať duchovná moc a pôsobenie kňazov pred Bohom. Kiežby aj nám Pán pomohol, aby sme zostali Jemu verní, pretože čelíme svetu, telu a diabľovi!

„Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožných, na ceste hriešnikov nestojí a na stolici posmievačov nesedí.“ (Žalm 1:1)

1. Žalm zobrazuje dvoch mužov – spravodlivého a bezbožného. Dve cesty – úzku, ktorá vedie do života a širokú do smrti. Dve miesta určenia – nebo a peklo. Keď sa snažíme nájsť spôsob, ako prakticky využiť tento verš, môžeme v Písme nájsť ilustračné príklady. Enoch chodil s Bohom, Eliáš stál pred Hospodinom a Dávid sedel pred Hospodinom. „Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť.“ (Jozua 24:15)

LEVITSKÉ OBETE (7)

Tom Wilson, Glasgow, Škótsko

ZÁKON O OBETIACH

(Prečítajte si 3. Mojžišovu 6:9–7:38)

Ked' v 3.Moj. 26:46 Mojžiš potvrdzuje slovami „svojou rukou“ pravosť zjavenia v 3.Mojžišovej, opisuje charakter Hospodinovho zjavenia ľudu takto: „Toto sú ustanovenia, súdy a zákony, ktoré dal Hospodin medzi seba a medzi synov Izraelových na vrchu Sinai“. V tejto knihe sa však nachádza len osem zákonov, ktoré dopĺňajú tých sedem, ktoré už tvoria zákon o obetiach (6:9, 14, 25; 7:1, 7, 11, 37). Hoci pre každú jednu obeť existuje samostatný zákon (6:9, 14, 25; 7:1, 11), v 7:37 sú spoločne zahrnuté pod jednotný výraz „zákon“. Preto je vhodné hovoriť o zákone o obetiach.

Prikázania v kapitolách 6:9–7:21 sú adresované Áronovi a jeho synom (v. 9). Jasne stanovujú podiel kňaza na každej obeti, ktorú priniesol obetujúci a ďalšie podrobnosti o zodpovednosti kňazov, ktoré nie sú podrobne opísané v predchádzajúcich kapitolách. Od 7:22–38 sa počet oslovených poslucháčov zvyšuje; týka sa to už celého Izraela. Tieto verše sa zameriavajú aj na právo prijímať podiel z týchto obetí, okrem zápalnej obete.

Fráza: „Hospodin hovoril Mojžišovi a riekol...“ sa objavuje v 6:8, 19, 24; 7:22, 28 a má nasledovnú štruktúru:

1. Zákony Zápalnej a Obilnej obete (6:8–18)
2. Obilná obeť kňaza (6:18–23)
3. Zákon obete za hriech a obete za vinu (6:24–7:21)
4. Zákazy, ktoré majú dodržiavať (7:22–27)
5. Usmernenie o pokojnej obeti (7:28–38).

Je jasné, že v tomto prípade nie sú obete

roztriedené na obete príjemnej vône a obete bez nej. Zmenilo sa tiež poradie týchto obetí v protiklade s tým, ktoré je uvedené v 1:1–6, 7, kedy dal Hospodin Mojžišovi Zákon o obetiach. Nové poradie je: zápalná obeť, obilná obeť, obeť za hriech a s ňou je tesne spojená obeť za vinu, za ktorými nasleduje pokojná obeť. Príčinou zmeny poradia je pravdepodobne zdôraznenie dostatočnosti klaňajúceho sa priniesť zápalnú obeť spolu s obilnou obeťou, ktorá s ňou bola často spojená; dve nasledujúce obete za vinu potom poukazujú na to, ako môže byť obnovený tento vzťah, keď ho narušil hriech. Vrchol v pokojnej obeti poukazuje na to, že Boh žiada, aby sa Jeho ľud radoval z Hospodina vo všetkom, čo zažije, radoval spolu s ďalšími národmi. Neskôr uvidíme, že pokojná obeť tento cieľ opisuje oveľa podrobnejšie, ako ostatné štyri obeti zo zákona o obetiach.

ZÁKON O ZÁPALNEJ OBETI

V 9. verši obsahuje Revidovaný a Darbyho preklad slová „na srdce“, zatiaľ čo AV preklad hovorí: „preto, že horí“. Na šiestich miestach sa opakovane zdôrazňuje, že na oltári bude vždy horieť oheň, po dvakrát v každom verši: 9, 12 i 13. Nemôžeme nespomenúť zodpovednosť kňazov za tento oheň. V 9:24: „a vyšiel oheň spred tváre Hospodinovej a strávil, čo bolo na oltári, zápalnú obeť a tuky“. Kňazi zodpovedali za to, aby tento oheň horel neprestajne, aby bolo neustále možné vidieť svedectvo, že tento národ sa klania Hospodinovi. Vodne i v noci mala táto príjemná vôňa zápalnej obete vystupo-

vať k Bohu. To si vyžadovalo drevo (v. 12), o ktorom bude neskôr hovoriť podrobnejšie Nehemiáš v 10:34 a 13:31.

Tiež pripomíname, že aj s popolom bolo potrebné manipulovať s úctou preto, že pochádzal z oltára (6:10, 11). Miesto na ukladanie popola sa spomína v 1:16 a opäť v 4:12. V 1:16 je to miesto „vedľa oltára“; v 4:12 ide o čisté miesto „von za táborom“. Nebol to iba obyčajný popol; v skutočnosti ide o to slovo „popol“, ktoré nachádzame vo výraze „prach a popol“ (1.Moj. 18:27). Toto slovo súvisí so slovom „(zvierací) tuk“ z iného dôvodu, ako je zápalná obeť. Hlavným dôvodom je to, že sa tento tuk páli na medenom oltári; išlo pritom o rozdielne druhy tuku zvierat. Ani samotný kňaz nesmel jesť tento tuk. Od kňaza sa požadovalo, aby sa obliekol rovnako ako na Veľký Deň národného očisťovania a takto vyniesol popol von za tábor. Podľa záznamov rabínov sa každé ráno losovalo, ktorý z kňazov má túto úlohu vykonať. Samotné odstraňovanie tohto popola sa malo vykonávať s dôstojnosťou, ktorá patrila oltáru zápalnej obete.

Aktivity kňazov, ktoré súviseli s oltárom zápalnej obete ako i samotnými zápalnými obeťami, neboli zvlášť odmeňované. Až 7:8 nás učí, že obetujúcemu kňazovi patrila koža obetného zvieratá.

ZÁKON O OBILNEJ OBETI

Pri tejto príležitosti sa spomína, že táto obeť mala byť obetovaná „pred Hospodinom, pred oltárom“ a že na tejto obeti (pravdepodobne sprevádzala zápalnú obeť) mal mať Hospodin Svoj podiel (6:14, 15). Na rozdiel od spôsobu obetovania zápalnej obete, na zvyšku obilnej obete mali podiel aj kňazi. Pri tejto príležitosti je zdôraznené aj miesto, kde sa mala jesť. Mali mať účasť na obilnej obeti „na svätom mieste, na dvore stánu zhromaždenia“ (v. 16). Hospodin vyhlasuje, že obilná obeť je „svätosvätá“ (v. 17; pozri

2:3, 10). (Rovnaké vyhlásenie sa nachádza aj pri obeti za hriech a obeti za prestúpenie 6:25, 29; 7:1, 6). Lehrman v tejto súvislosti zdôrazňuje nebezpečie toho, že by sa zvyšky zrna mohli piecť s kvasom. Aj potom, ako oltár pohltil Hospodinovu časť, museli kňazi dodržiavať rovnaké štandardy aj pri tom, čo zostalo pre nich.

Obilnú obeť kňaza mali obetovať v deň ich pomazania (v. 20). Postup jej vykonávania takmer presne kopíroval postup obetovania dobrovoľnej obilnej obete. Odlišovala sa len v tom, že celá patrila Hospodinovi; žiadna jej časť nezostala pre kňazov.

ZÁKONY O OBETI ZA HRIECH A OBETI ZA PRIESTUPOK

Obidve obeť charakterizuje slovo „svätosväté“. Z toho vyplýva niekoľko dôsledkov:

1. obetované zviera sa muselo zjesť a jeho pozostatky nesmeli považovať za obecné (nečisté) (6:28; 7:8)
2. človeka, ktorý sa dotkol mäsa obete, mali považovať za „svätého“ (6:27)
3. ak sa krv obete dotkla odevu človeka, stal sa „svätým“ (8:27)
4. nádobu, v ktorej sa varilo mäso obete (AV „nasiaknutá“), mali zničiť, alebo umyť a vydrhnúť (6:28).

Nepozornosť obetujúceho mohla spôsobiť jeho dotyk s mäsom obete, ale kňaz mal pri kropení krvi oveľa viac dbať na to (4:25, 30, 34; 7:9), aby sa jej krv nedostala na odev obetujúceho. Hospodinove požiadavky na toho jednotlivca, ktorý kvôli nepozornosti prišiel do styku so svätými vecami, sa mohli zdať premrštené ľuďom nepripraveným vyhovieť požiadavkám, ktoré s tým súviseli. Žiaľ, aj dnes sú takí ľudia, ktorí sklamú, keď majú reagovať na Božie požiadavky napriek svojim vyznaniam, že spočívajú v Tom, ktorý

bol učineny hriechom za nás.

ZÁKON O POKOJNEJ OBETI

Tento zákon stanovuje spôsob, ako sa môže Bohu klaňať ten, ktorý sa mu chce poďakovať alebo odvdáčiť. Sem patrí tiež ten prípad, keď Mu človek niečo slúbil, alebo aj mnohé iné príčiny, ktoré je možné opísať ako „dobrovoľné“. Pokojná obeť nebola povinná, ale bola určená Božiemu srdcu. Mala tiež priniesť radosť širšiemu okruhu účastníkov. Pokojná obeť patrila medzi Izraelove obeť obecenstva.

Všetky spôsoby, ako sa vykonávala táto pokojná obeť sú vzácne, ale niektoré z nich sa vyskytovali častejšie. Zákon o pokojnej obeti tiež spresňuje, v akom období sa táto obeť mohla prinášať.

Každý deň sa musíme cvičiť vo vďačnosti, vyhľadávať príležitosť povedať: „Ďakujem Bohu“.

Vo svete, kde sú ľudia takí nehanebne nevďační (2.Tim. 3:2), má každý Boží svätý vidieť, že je „povinný ďakovať“ (2.Tes. 2:13). Každý deň sa musíme cvičiť vo vďačnosti, vyhľadávať príležitosť povedať: „Ďakujem Bohu“. Nemôžeme sa čudovať, že pokojná obeť bola spojená s chválorečením a mala sa zjesť v ten istý deň (7:15). Aj vycvičený Izraelita si musel uvedomovať, ako rýchlo sa ďakovanie môže vytratiť. Každý deň veriaci „robia všetko v mene Pána Ježiša ďakujúc Bohu a Otcovi skrze neho“ (Kol. 3:17).

Kde sa toto nepretržite a bezpodmienečne uplatňovalo, vyústilo to do sľubu, alebo naklonilo srdce človeka k túžbe dať Bohu viac ako len desiatky, pol šekla striebra, či iný dobrovoľný záväzok, tam sa mohla pokojná obeť jesť v deň jej obetovania, alebo nasledujúci deň (7:16). Boh, ktorý poznal

ich charakter, im zakázal predĺžiť možnosť jej jedenia aj na tretí deň (7:18). Všetko, čo z tejto obete zostalo na tretí deň, museli spáliť (7:17).

Pokojná obeť bola určená pre široké obecenstvo. Najprv dostal Svoj podiel Boh; potom obetujúci kňaz (7:32, 33); Áronovi synovia (7:31–35); Áronove dcéry (10:14; 4.Moj. 18:11) a nakoniec pravdaže aj obetujúci a jeho priatelia. Rovnaké slová, ako sú v 2.Moj. 29 o obetiach povznášania a pozdvihovania, sa opakujú aj v 7:28–36, kde je ich účelom štatutárne inštitucionalizovanie diela kňazov. Prsia obetného zvieratá sa mali povznášať; pravé plece pozdvihovať. Starostlivý pohľad na tieto prsia môže milovníkovi Krista pripomenúť, že vševidiace oko na ňom nenašlo žiadnu nesvätú pohnútku. Tá istá Sila, ktorá pozdvihla toto ťažké pravé plece, mala pokračovať v diele, ktoré Mu Otec zveril a je nevyčerpatelná v Tom, ktorý ešte stále pôsobí pri Svojich (Mar. 16:20). Týmito predobrazmi sa Áronovské kňazstvo sýtilo; kňazi Nového Zákona sa sýtia ich skutočným naplnením.

Veľký dôraz sa pri tejto príležitosti kladie na trvalý zákaz jedenia krvi a tuku obete (3:17; 7:22–24). Možno je to spôsobené práve tým, že sa na tejto obeti podieľalo také široké obecenstvo; je to časť Písma, ktorá je určená pre celý Izrael, nielen kňazov. Veľa vecí vedeli iba kňazi, obyčajní ľudia nie. Zákaz nečistoty tiež vystupuje do popredia v súvislosti právom účasti na jedení pokojnej obete (7:19–21). Podobne sa to týka aj vykonávania obete za hriech (5:2, 3).

ZÁVEREČNÉ ZHRNUTIE

Tento dlhý úsek Písma, ktorý začína vo v. 6:8, končí dvomi veršami potvrdzujúcimi dôležitosť týchto piatich obetí uvedených v kapitolách 1–7, i posväcovania obetí, v súvislosti s ustanovovaním kňazov do ich úradu (v. 35). Jednotný tvar podstat-

ného mena „zákon“ (7:37) nám pripomína úlohu každého jednotlivca pri tejto príležitosti. Tento záver obsahuje slová, ktoré opisujú pravidelné činnosti súvisiace s oltárom: „obetovanie“, „obet“ a „dar“. Tiež sa tu používajú výrazy, ako: „ustanovenia“ (3:17; 6:18, 22; 7:34, 36), čo potvrdzuje

nezmeniteľný charakter týchto nariadení. Na záver sa stretávame so slovom „zákon“ a dvakrát so slovesom „prikáž“, čo zapadá do kontextu autority prikázaní zo Sinaja. Uplynulo mnoho storočí, kým začal o týchto Levitských obetiach hovoriť ten Človek, ktorému boli určené (Luk. 24:27).

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (11)

Jim Flanigan

Betánia

Štyri Evanjeľiá obsahujú až 11 miest, kde sa Betánia spomína. Prvé z nich sa nachádza v Mat. 21:17 a je veľmi dôležité: „A zanechajúc ich vyšiel z mesta do Betánie a tam prenocoval.“ Von z mesta... do Betánie. Veľký Jeruzalem nemal miesto, ani čas pre Spasiteľa. Tak ho opustil a odišiel do malej osady, kde Ho privítali. O prvom z tých miest je neskôr napísané: „tam ho ukrižovali“, ale o druhom: „tam mu pripravili večeru.“

Rovnomenná osada je aj dnes známa pod názvom Betánia, ale na pôvode a význame jej mena sa viacerí bádatelia nezhodujú. Vykladači Písma a Biblické slovníky ponúkajú rôzne návrhy. Niektorí tvrdia, že znamená Dom Zármutku; iní na rozdiel od toho zastávajú názor, že má význam

Dom Spevu; ďalší hovoria, že znamená Dom Sladkosti. Ale miestni obyvatelia sa zhodujú vo význame Dom Chudobných. Možno sú v určitom ohľade pravdivé všetky tieto výklady. Skutočne sa stala Domom Zármutku, keď do malej rodiny Marty, Márie a Lazara zavítala bolestná strata. Bola tiež Domom Sladkosti, keď Mária rozbila jej alabastrovú nádobu drahocenného nardu kvôli Spasiteľovi. Bola tiež Domom Spevu z 24. kapitoly Lukáša, kde sa posledný raz spomína, že učeníci videli vzkrieseného Pána vystupovať na nebesia, aby sa tak stal, ako to my s láskou nazývame, Človekom v Sláve. Celkový dojem z Betánie je však možné zhrnúť slovami, že rozhodne nepatrila medzi materiálne bohaté alebo vznešené

mestá. Naozaj bola Domom Chudobných.

Dve kapitoly však spôsobili, že sa Betánia stala zvlášť drahou pre svätých. Ide o 11. a 12. kapitolu Jána. 11. kapitola je príbehom zármutku, zvrchovanosti, súcitu a výnimočnej moci. V tomto príbehu môžeme vidieť šťastnú malú rodinu, ktorú zasiahol zármutok. Ich brat Lazar ochorel. Vieme, že ani tí najrýdzejší svätí nie sú imúnni voči chorobe a zármutku. Ich zármutok z toho, že ochorel ich brat, zväčšovala ešte aj tá skutočnosť, že s nimi nebol Ježiš. Vedeli, ako to aj neskôr vyhlásili, že keby s nimi bol na tom mieste, všetko by bolo inak. Ich zármutok znásobovalo vedomie, že Pán je v Betabáre pri Jordáne, kde krstil Ján (Jána 10:40). To sa nachá-

dzalo asi vo vzdialenosti 40 kilometrov, približne dva dni cesty od nich. Ich zármutok muselo iste umocniť aj to, že hoci poslali po Ježiša, neprišiel. Najväčším zármutkom však pre nich musela byť Lazarova smrť, jeho pohreb a Učiteľova neprítomnosť.

Prečo Pán úmyselne meškal? Všimnite si slovo „teda“ v 6. verši. „A Ježiš miloval Martu i jej sestru i Lazara. Ako teda počul, že je nemocný, vtedy zostal na mieste, na ktorom bol, dva dni.“ Miloval ich, preto meškal; lebo v Jeho zvrchovanosti a láske s nimi zamýšľal niečo väčšie, ako len uzdraviť ich brata. To všetko malo byť na Božiu slávu. Ako často sa hovorí, a pravdivo, že Jeho meškание nie je odopieraním. Keď konečne prišiel, stretol sa najskôr s Martou, potom s Máriou a nakoniec so zástupom smútiacich, ktorí ich prišli potešiť. Vtedy

*Láska plače s tými,
ktorí plačú.*

môžeme vidieť ten prekvapujúci a dojímavý pohľad na plačúceho Pána slávy. To bol pravý súcitiť. On ich videl plakať a „zaplakal Ježiš“. Láska plače s tými, ktorí plačú (Rim. 12:15).

Všimnime si však aké rozdielne slová sú tu pre plač použité. Videl Máriu plakať,

i Židov plakať. V tomto zmysle to slovo znamená hlasité vzlykanie, alebo dokonca až kvílenie. Aj Ježiš zaplakal, ale tu je iné slovo. Na Jeho tvári sa objavili tiché slzy. Ktosi o tom povedal: „Slzy Boha v očiach Človeka.“ A predsa si musíme pamätať, že aj keď už nikdy viac nevyleje doslovné telesné slzy, Jeho srdce je nezmeniteľné voči zármutku Jeho ľudu, súcitiť s ich slabosťami. Keď prišiel Spasiteľ do Betánie, jeho súcitiť bol spojený so zvrchovanosťou. Potom sa však musí dokázať aj Jeho nadradenosť.

Spýtal sa: „Kde ste ho položili?“ Vo Svojej Vševedúcnosti iste vedel, kde ho položili, ale On chce vždy Svoj ľud zapojiť do práce, a tak Ho zaviedli ku hrobu. Hrob však bol uzavretý kameňom, preto im prikázal, aby ho odvalili. Marta na to reagovala poznámkou. Na ňu jej Spasiteľ odpovedal, že jej už povedal, ak bude veriť, uvidí slávu. To je veľký odkaz aj pre každého z nás. Jeho slovo je určené aj nám, aby sme v čase, keď ešte nemôžeme rozumieť tomu, čo s nami zamýšľala, neprestali veriť. Všetko by sa tak potom vyjasnilo.

Odstránili teda na Jeho príkaz kameň a Ježiš predovšetkým pozdvihuje Svoje oči k nebu a hovorí krátko Svojmu Otcovi. „Otče, ďakujem ti, že si ma počul.“

Nebolo prekvapujúce, že Ho Otec počul, lebo povedal: „No, ja som vedel, že ma vždy čuješ.“ Jeho krátka modlitba bola pre dobro tých, ktorí stáli vôkol. To bol pre nich dôkaz Jeho Synovstva a úzkeho vzťahu medzi Ním a Jeho Otcem. Čo však budú ešte neskôr vidieť! Zvolal: „Lazar, pod' von!“. „A mŕtvy vyšiel majúc poviazané ruky aj nohy pohrebnými povojmi, a jeho tvár bola ovinutá znojníkom.“

Je to naozaj dojímavý príbeh. Lazar sa nešplhal, alebo nepredieral z hrobu svojou vlastnou silou. Mal zviazané ruky i nohy a prikrytú tvár. Na základe Spasiteľovho slova vydali smrť a hrob svoju obeť a Lazar musel doslovne vyplávať zo svojho hrobu

Na základe Spasiteľovho slova vydali smrť a hrob svoju obeť.

a postaviť sa na zem. „Ježiš im povedal: Rozviažte ho a nechajte odísť.“ Aký nádherný prejav Jeho nadradenosti.

Tento príbeh je skutočne príbehom zármutku, zvrchovanosti, súcitiť a nadradenosti. Je tiež majestátnou predohrou sladkosti nasledujúcej kapitoly a vône klaňania sa Márie a služby Marty. To však už bude predmetom ďalšej úvahy.

PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ

A. J. Higgins

MYSEĽ, SPÔSOB, POHNÚTKA

Mojžiš zhrešil! Ten veľký muž, ktorý viedol reptajúci a sťažujúci sa ľud, sa predsa vyznačoval milosťou a zľutovaním. Mojžiš, ten muž, ktorý mlčal, keď ho jeho vlastný brat i sestra urážali. Mojžiš, ten muž, ktorý sa povzniesol do výšky a podobal sa Kristovi, ktorý bol ochotný zomrieť za nevďačný ľud. Ten Mojžiš zhrešil!

Keď dostal príkaz prehovoriť ku skale, aby vydala vodu pre ľud, v hneve ju udrel (4.Moj. 20:1–12). Boh potom povedal, že v dôsledku tohto hriechu, nebude môcť vojsť do zaslúbenej zeme spolu s ľudom. Mojžiš zhrešil!

Aký bol jeho hriech? Niektorí hovoria, že neposlúchol Boha. Neposlušnosť je všade prirovnávaná k čarodejníctvu a modlárstvu, pretože presadzuje svoju vôľu v úplnom protiklade s Božou vôľou (1.Sam. 15:22–23). Neposlušnosť priniesla hriech do tohoto sveta (Rim. 5:19) a každé prestúpenie od toho času nesie známku neposlušnosti.

Iní zase tvrdia, že tento jeho skutok pokazil obraz. Na skalu mal udrieť iba raz v 2.Mojžišovej 17. a my v tom vidíme obraz Pána Ježiša, ktorý strpel úder na Golgote, aby sme my mohli žiť. Teraz, v 4.Mojžišovej 20, bolo potrebné ku skale iba prehovoriť, aby sa Boží ľud občerstvil. To je obraz vzkrieseného Krista, ktorý už nebude musieť strpieť žiadny úder, ale prináša Svojmu ľudu občerstvenie, ako náš živý Spasiteľ. To je presný opak Mojžišovho skutku – že si môžeme ceniť obraz, ktorý určil Boh.

Nemôže to však mať Mojžišov hriech ešte aj inú úroveň, omnoho hlbšiu? Hneval sa Boh na Izrael? Neovládal sa snád' vtedy Boh? Zdráhal sa Boh dať im vodu? Mal Boh

pocit zúrivosti? Najväčšie sklamanie pri tej skale možno bolo v tom, že Mojžiš neprejavil a nebol odrazom myšlienok Božieho srdca, ktoré bolo naklonené k Jeho ľudu.

Vodcovia sú zodpovední za to, aby vyjadrili úmysel a zvesť Boha voči Božiemu ľudu. Tam sa však ich zodpovednosť nekončí. Ako vodcovia, ktorí stoja na mieste Boha pred zborom, majú odzrkadľovať spôsob, akým Boh jedná zo Svojim ľuďom. Boh nikdy nereaguje na základe náhleho podnetu alebo zúrivosti. Jeho hnev, keď sa vzbudí, je spravodlivý. My sa neoprávnene skrývame za tvrdeniami, že aj náš hnev je spravodlivý, hoci v skutočnosti má dočinenia s našou vlastnou zúrivosťou a netrpezlivosťou.

Boh nikdy nereaguje na základe náhleho podnetu alebo zúrivosti.

Ako vodcovia, máme byť motivovaní tým, čo motivuje Božie srdce. Všetko, čo On robí, každý Jeho skutok voči nám, je motivovaný Jeho veľkou túžbou, aby nám bolo dobre. Jemu nejde o predvádzanie sa alebo trvanie na svojom. Boh sa nemôže prejavovať inak ako je jeho charakter, charakter lásky.

Často je naša zvesť správna. Vyjadrujeme presne, podrobne a chladnokrvne Božie úmysly. No predsa nedokážeme vyjadriť Jeho spôsob a Jeho motív. Keď takto jednáme, vtedy nie sme Jeho odrazom pred ostatnými a stojíme spolu s Mojžišom – vinní z jeho hriechu a neúspechu. Vodcovské bremeno je ohromné!

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (8)

Tom Wilson, Glasgow, Škótsko

ŽENÍCH

Zvolanie: „Hľa, ženích ide“ (Mat. 25:6) by bolo dobre známe tým, ktorí počuli, ako Pán rozvinul podobenstvo o desiatich pannách. Títo poslucháči by tiež iste poznali okolnosti, ktoré sa pri piatich pannách prejavili ich nerozumnou a nedostatočnou prípravou. V tom veľmi dôležitom okamihu, ktorým sa často končí dlhý čas zásnub, oznámilo zvolanie príchod ženícha pre svoju nevestu, aby si ju odviezol do domu, ktorý pripravil. Potom nasledovala svadobná večera. Keď Pán aplikuje toto učenie podobenstva o desiatich pannách, nehovorí o Sebe ako Ženíchovi, ale ako o Synovi človeka: „Bďte teda, lebo nevíete dňa a hodiny, kedy príde Syn človeka“ (Mat. 25:13). Hoci toto podobenstvo patrí medzi sedem podobenstiev (Mat. 24:32 – 25:46), ktoré nasledujú po učení Syna človeka v Mat. 24:1–31, mnohí kazatelia evanjelia používajú túto časť Písma k požehnaniu tých duší, ktorí sú v pokušení odložiť prijatie Krista ako svojho Spasiteľa. Zdôrazňujú pri tom poučenie, ktoré tam Pán povedal: „Bďte teda“

(Mat. 25:13), alebo slová z predchádzajúcej kapitoly: „Preto aj vy buďte hotoví“ (Mat. 24:44).

Pán tiež použil metaforu ženícha aj v Matúša 9:15; Marka 2:19–20 a Lukáša 5:34–35. Keď videli zákonníci a farizeovia Pána jest' s publikánmi a hriešnikmi, obviňovali Ho, že je v ich spoločnosti. Z Markovho a Lukášovho popisu sa zdá, že Pánovi kritici rozšírili rozsah svojich obvinení a porovnávali Jeho jedenie s pôstom učeníkov farizeov a Jánových učeníkov. (Matúš tiež spomína, že pri tom boli prítomní aj niektorí z Jánových učeníkov a zapojili sa do rozhovoru.) Pán zase používa metaforu o svadobnej večeri. Kým je tam ženích, účastníci svadby nemôžu smútiť. Keď však odíde, pomíne aj veselá nálada. Jeho slová neodsúdili pôst, a ani oni neodsúdili Jeho jedenie a pitie. Znovu stojí za to všimnúť si, že Pán ani teraz nestotožňuje samého Seba so Ženíchom.

Na začiatku Pánovej služby použil Ján Krstiteľ metaforu Ženícha na to, aby poukázal na rozdiely medzi jeho službou a službou

Pána Ježiša. „Ten, ktorý má nevestu, je ženích a priateľ ženíchov. ... veľmi sa raduje pre hlas ženíchov“ (Jána 3:29). Keď Ján používa túto metaforu, hovorí o svojej radosti: „Nuž táto moja radosť sa splnila.“ Ján nestotožňuje seba s priateľom ženícha, ani Pána so Ženíchom.

Jánov výber tejto metafory je iste prekvapujúci vo svetle „veľkého tajomstva, týkajúceho sa Krista a cirkvi“ (Efež. 5:32), ktoré dovtedy nebolo zjavené! Stalo sa to až po Pánovom oslávení. Je to tajomstvo skryté „v Bohu od vekov“ (Efež. 3:9). Písmo nám nedáva žiadny dôvod tvrdiť, že Ján dostal nejaké zjavenie toho, čo bude neskôr zverejnené v Pavlových listoch.

V Novom Zákone nie je Pán Ježiš nikdy priamo pomenovaný ako Ženích. Napriek tomu židovské svadobné tradície o tom jasne hovoria (napríklad na takých miestach ako Efež. 5:22–30; Zjavenie Jána 19:5–9; 21:2–9; 22:17). Tieto citáty inšpirovali takých básnikov, ako je napríklad Charles Spurgeon, aby použili metaforu Nevesty a Ženícha:

*Ty našich srdc Ženích slávny,
nebe zvestuje Tvoj úsmev dnešný;
Ó pozdvihni závoj svoj, ak nejaký je,
Nech každý svätý vidí krásy Tvoje.*

Nový Zákon zdôrazňuje vzťah medzi Kristom a Cirkvou, a preto sa zameriava na mnohé veci, ktoré sú v tomto zmysle dôležité pre jeho porozumenie.

Cena výkupného, ktoré Ženích zaplatil

Dôležitosť výkupného, aké poznajú svätí v tých krajinách, kde takýto systém vyplatenia vena ešte stále pretrváva, nám vystúpi do popredia, keď si prečítame Efež. 5:25: „Ako aj Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu“. Napriek tomu, že sa spočiatku môže zdať, že Saul odmietol Dávidom ponúknuté veno, neskôr môžeme vidieť, ako od neho žiadal, aby sa vystavil určitému nebezpečenstvu a priniesol dôkaz, že zabil sto kráľových nepriateľov (1.Sam. 18:25–27). Dávid zdvojnásobil požadovaný počet a zabil dvesto nepriateľov. Aby Pán Ježiš zabezpečil Nevestu, nielenže sa stretol so smrťou tvárou v tvár, ale sa dobrovoľne vydal na smrť, aby ju pred smrťou ochránil. Tým požadovaným výkupným bolo to, že vydal sám Seba.

- ▶ On dal Svoje telo (mäso) (Jána 6:51)

- ▶ On dal Svoje telo (Lukáša 22:19)
- ▶ On dal Svoju krv (Lukáša 22:20)
- ▶ On dal Svoj život (Jána 10:11)
- ▶ On dal „všetko, čo mal“ (Matúša 13:46)

Dávidova ochota ísť v ústrety smrti, aby si zaistil nevestu, nie je dostatočne rovnocennou paralelou s Pánom Ježišom, ktorý dal sám Seba. V texte, ktorý o tom hovorí, sa nespomína, že by Dávid miloval Míchal; pôvodne chcel dať Saul Dávidovi jej staršiu sestru Merab (1.Sam. 18:17–21). Jednoznačnou príčinou, prečo dal Pán Ježiš sám Seba za Cirkev, je Jeho láska voči nej. Všetci, ktorí tvoria Cirkev – tí vykúpení krvou odo dňa Letníc až po vychvátenie – nikdy nezabudnú na túto zaplatenú cenu. Aj samotné meno, ktoré dostala – „nevesta, manželka Baránkova“ (Zjav. Jána 21:9) – jej bude pripomínať tú výkupnú cenu a tú lásku, ktorá ju zaplatila.

Očistenie, ktoré Nevesta potrebovala

Obradné očisťovanie bolo v Izraeli dôležitou súčas-

tou prípravy nevesty pred jej predstavením Ženíchovi. Naomi múdro poučila Rút, keď sa pripravovala, aby ju mohli predstaviť Boazovi pred manželstvom; jej rada znela: „Nuž umyješ sa a pomazeš a vezmeš na seba svoje rúcho“ (Rút 3:3). Bohatší obraz nám o tom poskytuje Ezechiel, keď vyčíta Izraelu jeho opúšťanie Boha, ktorý na neho vylial požehnanie od chvíle jeho zrodzenia ako národa v Egypte, až po uzavretie zmluvy s týmto národom na vrchu Sinai. Ezechiel zdôrazňuje umývanie a pomazávanie, o ktorom hovorila Noemi Rut: „A... videl som ťa... prisahal som ti... umyl som ťa vodou... zaodial som ťa... ozdobil som ťa“ (Ezech. 16:8–11). Aj u Cirkvi sa posvätenie a očistenie udialo predtým, ako bude predstavená Ženíchovi. V našom prípade nejde o doslovnú vodu, ani vodu krstu. Myslí sa tým umývanie „vodou“, zvestovaným slovom, Kristovým hovoreným slovom! „Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám hovoril.“ (Jána 15:3)

Predstavenie Nevesty jej Ženíchovi

Efežanom 5:27 sa zameriava na ten deň, ktorý ešte neprišiel. Má nasledovať až po Vychvátení (1.Tes. 4:16–17). V žiadnom prípade nie je spochybnený

záujem Pána Ježiša o Cirkev v súčasnej dobe, pretože ju aj naďalej chová a opatruje (Efež. 5:29). Tieto dve slovesá opisujú, čo ľudské telo potrebuje: dožaduje sa jedla a pitia; taktiež sa dožaduje ochrany proti chladu trochu tepla. Kristus dal Cirkvi dary, aby boli svätí zaopatrení duchovným pokrmom a pastierskou starostlivosťou. Aby poznávali teplo Kristovej lásky k nim. Počujeme hlas Nevesty, ktorý reaguje na zjavenie slávy Pána: „Ja som koreň a rod Dávidov, hviezda, jasná a ranná“ (Zjav. 22:16). Počujeme odpoveď Ducha a Nevesty: „Príd“.

Čítali sme si už, že predtým, ako príde deň

predstavenia Nevesty, musí sa ona pripraviť (Zjav. 19:7). Z textu je viditeľné, že sa pripraví najskôr na to, aby ju predstavili Kristovi (Efež. 5:27), a až potom ju predstaví verejne. V určitom zmysle je možné povedať, že Cirkev mala tento deň zásnub pred sebou temer 2000 rokov, ale už čoskoro sa pripraví ku Kristovej Súdnej Stolici. Každý svätý musí byť uvedený do súladu s myslou Krista v súvislosti s jeho chovaním a motívmi. Pán s nimi bude posudzovať ich skutky vykonané v tele. K tomu je potrebné poznamenať, že nikto nemá nechávať neusporiadané záležitosti až do toho času, aby ich On musel riešiť pri Súdnej Stolici. Len to, čo je na

Kristovu slávu, bude prenesené do toho dňa, keď sa On zjaví. Tam už nebude rozpor v žiadnej záležitosti; tam budeme v súlade s Majstrovým hodnotením v tom, čo Mu patrí a čo oceňuje.

V deň predstavenia Nevesty bude ona stáť vedľa Ženícha. Celý vesmír Ho bude počuť, keď vysloví: „Moja si“. V Jeho očiach bude Cirkev bezvadná (bez poškvrní), čistá a nebude starnúť. Keď Cirkev verejne predstaví, žiadny pozorovateľ v tej chvíli nebude rozmýšľať o nesúhlase. Že sa zjaví ako Kristova Nevesta a zostane ňou naveky, sa dozvedáme zo Zjavenia 21:2. V ten deň predstavenia, ktorý sa blíži, nebude musieť Nevesta povedať: „Hľa, Ženich ide.“

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (7)

A. Summers, Škótsko

POKRÝVANIE HLAVY - 3

Takmer všetci kresťanskí vodcovia a autori dnes hovoria, že tento odsek sa týkal iba Korintu, alebo Gréckej spoločnosti v 1. storočí. Je to naozaj tak?

Pavel nám nezanechal žiadnu pomôcku, ktorá by potvrdzovala, že sú tieto slová určené iba pre Korint, alebo Grécku kultúru. Všetky ostatné pravdy, ktoré v tomto liste vyučuje, ako napríklad svätosť zboru a zvrchovanosť

lásky, sú všeobecnými pravdami. Tiež je potrebné povedať, že keď v 16. verši sumarizuje svoje tvrdenia, prehlasuje: „Ale ak sa niekto vidí byť škriepivým, my nemáme takej obyčaje, ani zbory Božie.“ „My“ sa týka apoštolov a „zbory Božie“ sa týka ostatných zborov v tom čase, ktoré boli roztrúsené okolo Stredozemného mora. Medzi všetky tie rozmanité krajiny patril aj dnešný Izrael,

Grécko, Taliansko, či Turecko. Ak mali všetky tie zbory jednu myseľ, vyplýva z toho, že Korint a Grécko nemohli byť v niečom jedinečné. Neskôr v tomto odseku Pavel hovorí o poriadku, ktorý Boh vytvoril vo stvorení, a ktoré je platné pre všetkých ľudí na všetkých miestach a vo všetkých časoch. On hovorí o „prirodzenosti“, čo je ten inštinkt, ktorý Boh vložil do ľudí, aby vedeli rozoznať dobro od zla. Hoci sa mnohí vykladači Písma nemôžu zhodnúť na tom, či osobnosť človeka formuje kultúra a spoločnosť, Pavel naznačuje, že práve vrodenný zmysel veriacich rozoznať dobré a správne by ich mal viesť k záveru, že medzi pohlaviami v zhromaždeniach cirkvi a vo verejnej službe pre Boha má byť rozdiel.

Čo nám má tento odsek povedať o účese?

Nič. Podrobnému opisu účesu sa venuje Peter v 1. liste 3:3 a Pavel v 1. Tim. 2:9. Pavel práve v tomto odseku porovnáva dĺžku vlasov. Pavel tu nerieši otázku, či majú byť vlasy zatočené hore, alebo dole. To je záležitosť dobrého vkusu sestier. Slová „záplety“, alebo „perly a zlato“ v 1. Tim. 2:9 a v 1. Pet. 3:3 sa netýkajú vlasov, ktoré sú vzadu zviazané, alebo zapnuté. Zamieravajú sa skôr na opis okázalej úpravy vlasov so zámerom vzbudiť pozornosť.

Ak sú princípy z 11. kapitoly skutočne všeobecné, prečo si potom aj kňazi v stánku a chráme prikrývali hlavy?

Je naozaj pravda, že v čase Starého Zákona mali aj muži prikrývané hlavy. Najvyšší kňaz nosil na hlave mitru (alebo turban) a kňazi nosili jarmulky. Tak je to opísané aj v chráme počas tisícročného kráľovstva v knihe proroka Ezechiela (Ezech. 44:18). Možno je príčinou zmeny v 1. Kor. 11 neprítomnosť žien v stánku a v chráme. Najvyšší kňaz i kňazi boli vždy iba mužského pohlavia. Údmi zboru sú však ako muži, tak aj

ženy. Ženy sú potom prítomné na verejných modlitbách, a aj na kázaní slova. V tejto novej situácii sa mení stará povinnosť pokrývania hlavy, ktorá bola znamením podriadenosti mužských kňazov pred Bohom. Teraz si ženy prikrývajú svoje hlavy, keď sú v spoločnosti mužov. Symbol podriadenosti kňazov voči Bohu nosia teraz ženy ako dôkaz ich podriadenosti voči mužovi. Hoci v dnešnej dobe nosia židovskí muži v synagóge na hlave modlitebnú šatku, v minulosti sa takýto prípad v Písme nevyskytoval.

Aké dlhé majú byť vlasy žien a aké krátke vlasy mužov?

Na túto otázku nie je možné presne odpovedať, pretože niektorým jednoducho nenarastú dlhé vlasy, zatiaľ čo iní majú vlasy prirodzene veľmi dlhé. V Biblii nie je žiadny verš, ktorý by presne definoval pravidlá pre dĺžku vlasov v centimetroch alebo palcoch. Je však úplne zrejmé, že vlasy sestier majú byť dlhé a dlhé vlasy sú opakom krátkych vlasov. Je úplne jednoznačné, že v tomto ohľade má byť zreteľný rozdiel medzi pohlaviami, pokiaľ ide o dĺžku vlasov. Pri uvažovaní o tomto predmete sa musíme riadiť predovšetkým Písmom, a nie svetom okolo nás, alebo účesom iných kresťanov. Mužov nectí, keď majú dlhé vlasy, rovnako ako nectí ani ženy, keď majú krátke vlasy (1. Kor. 11:14). Písmo učí, že muži majú mať krátke vlasy, ale neočakáva sa od nich, že si hlavy budú holiť, t.j. úplne odstraňovať svoje vlasy.

Záver

Skutočnosť, že sa v Bratských zboroch pri zhromaždeniach zboru žiada, aby si sestry prikrývali svoje hlavy, jednoznačne nie je iba prikázaním „bratov“. Je to učenie Božieho Slova. Mužov sa teda týka povinnosť udržiavať ich vlasy krátke, a žien zase mať vlasy dlhé na pevnom základe Svätého Písma.

ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH (4)

E. Baijal, Wick

ODKAZ ODDELENOSTI: AMAZIÁŠ (2.Paralipomenon 25)

Tento súbor úvah sa nám stal zdrojom poučenia, pretože sa zaoberá odkazmi tých služobníkov, ktorých Písmo nazýva „Boží mužovia“. Amaziáš vyrastal v ťažkých časoch, keď vodcovstvo nad Božím ľudom vôbec nebolo také, aké malo byť. Jeho otec, Joas, bol smutným príkladom človeka, ktorý začal dobre, ale skončil úplne zle. Predtým sa statočne držal Boha a opravoval Jeho dom, avšak neskôr, keď na neho prestal mať vplyv kňaz Jehojada, pohrdol Božím Slovom a zameral svoju lásku úplne iným smerom. Kiežby sa aj nám dostalo pokory, aby sme poznali svoje slabosti a našli milosť ísť ďalej vpred (Žid. 12:1)!

Amaziáš prevzal trón vo veku 20 rokov. Musel rozhodovať o tom, aký bude smer a charakter jeho vlády a v prvom rade konať tak, aby ukázal svoju poslušnosť voči Božiemu Slovu (v. 4). To je dobrý začiatok každého snaživého vodcu, pretože ak má byť vedenie Božieho ľudu úspešné, musí práve on vynikať schopnosťou pokorného nasledovania Boha (1.Tim. 6:12).

Vodcovstvo sa často definuje ako schopnosť zaujať

jasné stanovisko a konať v prípade ťažkostí. Pre Amaziáša, ako si to môžeme čítať, bola najväčšou výzvou vojna proti Edomovi. Edomiti boli v skutočnosti tí, ktorí bránili Božiemu ľudu ujať sa dedičstva práve vtedy, keď mu v tom mali pomôcť, ako o tom svedčia ich dejiny (4.Moj. 20:14). Amaziáš správne rozoznal, že s Edomom musí bojovať. Pritom sa však nevyhol nebezpečenstvu, že vykoná Božie dielo zlým spôsobom. Začal tým, že nariadil spočítať svoju armádu, čo by bolo možné označiť za rozumné (Luk. 14:31); vždy je rozumné, keď si uvedomíme svoje obmedzenie a skutočnosť, že víťazstvo nemôžeme dosiahnuť svojou vlastnou silou.

Potom však prišiel problém. Problémy prichádzajú častejšie, ak sa zúčastňujeme „boja“ za Boha, čo v Novozákonnom zmysle platí pre každý spôsob služby (napríklad 2.Tim. 2:3). Môžeme očakávať boj s telom, svetom a diablom. Žiaľ, niekedy tiež zažívame aj boje medzi Božím ľudom. Ako sa to často stáva aj nám, Amaziáš urobil chybu, keď sa pokúsil vyriešiť túto záležitosť svojou vlastnou silou.

Nevieme, aký presný počet bojovníkov mala Edomova armáda, ale Amaziáš prišiel k uzáveru, že jeho armáda nie je dostatočne veľká a musí ju zväčšiť o 25%. Rozhodol sa túto situáciu vyriešiť tak, že najme 100 000 Izraelských vojakov za sto hrivien striebra (v. 6). Toto však bolo rozhodnutie, ktoré malo zmysel podľa logiky prirodzeného človeka, ale nie podľa Boha. Hoci sa vodcovia Božieho ľudu nemajú vzdať zdravého myslenia, musia preukázať „múdreosť, ktorá je zhora“ (Jakoba 3:17).

Vtedy prišiel za kráľom Amaziášom bez ohlása Boží muž, o ktorom sa predtým nehovorilo, so správou určenou priamo jemu. Jeho odkaz bol jednoduchý, ale dôrazný. Ak sa Amaziáš rozhodol ísť do vojny, môže to urobiť, ale nesmie do nej ísť a spoliehať sa na pomoc Izraela. Boh nebol s Izraelom, ale Judskej armáde mohol poskytnúť víťazstvo.

Čo mal teda Amaziáš robiť? Zaplatil už za najatú pomoc. Mal jednoducho poslať izraelské vojsko domov? Alebo mal prísť o vloženú investíciu? Boží muž mu zodpovedal aj túto

otázku. Kráľ mal pochopiť, že mu Boh mohol darovať omnoho viac, ako dal on za prenájom vojakov.

Ak sa teraz zastavíme a obrátíme svoju pozornosť na odkaz doručený kráľovi, môžeme si všimnúť, ako také jednoduché odkazy pozmenili jeho postoj k vojne. Tak to má byť, keď sa nám Božie Slovo, často jednoduché, ale predsa s hlbokým významom, postaví do cesty. So všetkou ochotou musíme opustiť ten spôsob života, ktorý žijeme a podrobiť sa tomu, čo žiada Boh.

V tomto prípade sa Amaziášovi zdalo nadovšetko rozumné pripraviť sa na vojnu posilnením svojej armády izraelskou pomocou. Boží muž mu však priniesol správu, že je nepriateľné spojiť sily s tými, o ktorých Boh nesvedčí, že konajú Jeho dielo. Severné kmene boli charakteristické modlárstvom, odmietaním pravdy, ako sme to mohli vidieť v predchádzajúcich úvahách, odpadlým spôsobom uctievania. Z Božieho pohľadu je zrejmé,

Záleží iba na Božom názore a vzore, ako má Božie dielo napredovať

že nechcel, aby tento cieľ dosiahli spojením a spoliehaním sa na tých, ktorí

sa nepodriaďovali Božej pravde. Výsledok neospravedlňuje prostriedky. Boží muž vyzýval k oddeleniu, povolával Júdu, aby sa posvätil a oddelil od najatej pomoci.

Toto je princíp, ktorý stojí za hlbšiu úvahu. Keď sa snažíme pokračovať v Božom diele, musíme pamätať, že je to Božia práca. Naše predstavy o najlepšom spôsobe, ako dosiahnuť výsledky, sú úplne nepodstatné. Záleží iba na Božom názore a vzore, ako má Božie dielo napredovať (viď napríklad 2.Tim. 2:5). My žijeme a konáme službu v dobe, kedy Boží ľud vyzývajú, aby urobil kompromis a pripojil sa k priateľskej tvári sveta alebo povrchného kresťanstva. Predkladá sa to takým spôsobom, aby sme nadobudli presvedčenie, že je to tá najlepšia metóda, ako dosiahnuť pokrok v Božom diele. Väčšina čitateľov možno bude súhlasiť s tým, že sa to týka predovšetkým sveta, ale či budú súhlasiť s tým, že je to aj záležitosť kresťanstva, je otázne. Pisateľ tejto úvahy si uvedomuje, že učenie o oddelení Cirkvi od sveta iste nie je populárne. No, my jednoducho stojíme na tom základe, že Boh nechce, aby sme sa vzdali pravdy len preto, že hľadáme nejaké uznanie. Oddelenie od nesprávneho učenia, ak

je správne pochopené, nemá nič spoločného s tým, aby sa veriaci považovali za lepších od ostatných veriacich. Skôr má byť odrazom presvedčenia veriaceho, že pokiaľ ide o základné učenie, nie je možné urobiť žiadny kompromis v otázke zapojenia do služby.

Boh nám môže pomôcť. On nechce, aby sme hľadali pomoc niekde inde. Nie je to urážka charakteru a moci Božej, keď sa spoliehame na pomoc od človeka, ako to plánoval Amaziáš, na rozdiel od toho, keď spoliehame na Boha a Božie vyslobodenie?

Stojí za to všimnúť si, že keď Amaziáš poslúchol správu zhora, tak tí, ktorých si najal, tomu nerozumeli. Skutočne sa hnevali, že ich poslali domov. Z histórie je zrejmé, že je to tak vždy, keď človek neporozumie Božej vôli. Koniec koncov, každý jednotlivý veriaci i každý zbor nesie zodpovednosť voči Bohu a nesmie sa vzdáť presvedčenia, ktoré v ňom vypôsobilo Jeho Slovo.

Správa, ktorú priniesol Boží posol, sa dokázala ako pravdivá. Boh dal Júdovi víťazstvo nad Edomom. Nech by sme boli akíkoľvek malí alebo slabí, Boh nám môže dať silu k dosiahnutiu Jeho cieľa. Zbory môžu byť menšie a tiež sa môže zdať, že nemáme žiadny cieľ a duchovnú silu, ale Boží ľud

musí zostať pevný. „Boh má moc pomôcť, i poraziť.“ (v. 8)

Potom však prišla katastrofa. Ten kráľ, ku ktorému hovoril Boh, kráľ, ktorý zdanlivo poslúchol Božie Slovo a videl výhru vo vojne, potom nedal Bohu slávu. Amaziáš sa sklonil a klaňal sa bohom Edoma.

Pisateľovi tejto úvahy sa zdá, že jedným z najvážnejších dôvodov, prečo Boh nebol s Izraelom, bola jeho modloslužba. Amaziáš sa oddelil od falošného systému modloslužby, ale keď potom poznal Božie požehnanie, vrátil sa k hriechu.

Niekedy sú aj zbory svätých pohltené telesnou

pýchou preto, že zostali „oddelení“, keď išli do vojny. Hoci je takéto oddelenie správne, uvedomujeme si nerozumnosť a pokrytectvo v tom, ak sa verejne oddeľujeme od tých, ktorí odmietajú pravdu, ale potom zameriame svoju lásku k „modlám Edoma“? Ak nám Boh daruje víťazstvo napriek všetkej našej slabosti, naša láska sa musí zamerať na Krista. Musíme sa poučiť z Amaziášovej modloslužby, aby sme snád' nebojovali dobrý boj navonok, a zažívali veľké víťazstvo, ale pritom bola v našich srdciach náklonnosť k nesprávnym veciam.

Stojí za to rozmýšľať o správe, ktorú priniesol

Boží muž a úprimne odpovedať na otázky, ktoré to v nás vyvolá. Snažíme sa pokračovať v Božom diele zlým spôsobom? Sme ochotní oddeliť sa a dôverovať Bohu počas služby? Veríme, že Boh môže dať víťazstvo aj nám, napriek všetkej našej slabosti? Je naša láska sústredená na Toho, ktorý dáva víťazstvo?

Kiežby nám aj táto úvaha pomohla poslúchnuť správu o oddelení, ktorú priniesol Boží muž!

„Lebo takí sú falošní apoštolovia.“ (2.Korint'anom 11:13)

Pavel bol verným učiteľom veriacich v Korinte, ale napriek tomu oni začali nasledovať falošných učiteľov. Na tom sa nič nezmenilo ani dnes. Aj v súčasnosti sa množia falošní učitelia, práve tak, ako za dní apoštola Pavla. Môžeme sa pred nimi chrániť iba tým spôsobom, že vynaložíme všetku snahu, aby sme poznali pravdu Božieho Slova. Vtedy sa lož a klam stanú viditeľnými. Potrebujeme väčšiu oddanosť čítaniu, porozumeniu a čineniu Písma. Musíme si tiež uvedomiť, že sa zvod a klam nenachádza len vo svete, ale aj v cirkvi. Nie všetci, ktorí menujú meno Kristovo, sú z Krista. Musíme byť opatrní pri každom modernom trende a „pravde“. Dokonca aj v cirkvi.

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (4)

J. Hay, Perth

POMAZANIE A ZJAVENIE SA (2:18–28)

Ján už oslovil otcov a mládencov, a teraz sa obracia k dieťatkám, nedospelým veriacim. Vníma, že sú ľahšie zraniteľní prevrátenosťou antikristov, ako dospelí otcovia alebo dobre vstrojení mladí muži.

Antikrist (v. 18)

Títo veriaci sa museli naučiť, že v budúcnosti sa zjaví antikrist. Súčasťou jeho pôsobenia bude aj vyhlásenie všetkých náboženstiev za nezákonné, ale na prvom mieste bude nenávidieť Boha Biblie (2.Tes. 2:4). On je „bezzákonný bezbožník (v. 8), ale prítomnosť tohto ducha neposlušnosti, ktorý je medzi nami aj dnes, vyvrcholí pri jeho zjavení sa na zemi. „Lebo tajomstvo bezzákonnosti už pôsobí.“ (v. 7) Každý pisateľ Nového Zákona veril v nevyhnutnosť Pánovho príchodu a Ján to vyjadril takto: „je posledná hodina“ (v. 18). Zdôrazňuje, že práve vtedy, keď sa budú približovať posledné dni, bude to možné pozorovať vďaka zvýšenému počtu antikristových predchodcov, ktorých označuje slovami „mnohí antikristovia“ (1.Jána 2:18).

Antikristovia (v. 19–23)

Kedysi sa vydávali za pravý Boží ľud, ale teraz od veriacich odstúpili – „Vyšli z nás“ (v. 19). Ich odchod poukázal na ich skutočný stav, potvrdil, že „nie sú všetci z nás“. Tí, „ktorí sú z nás“, nesú spoločné znaky života a rovnaké charakteristiky Božej rodiny a sú to teda ľudia, „ktorí pokračujú bez zakolísania“. Potvrdením ich vytrvalosti je to, že skutočne „zotrúvali spolu“ (Skut. 2:42) „... napomínajúc ich, aby trvali vo viere“

(Skut. 14:22). „Akže trváte založení na viere“ (Kol. 1:23). Tí, ktorí odišli od Pánovho ľudu, prijali lož a pokračovali v jej hlásaní, čo je jasným svedectvom, že nikdy neboli skutočne spasení.

Ján označuje týchto bludárov ako „lhárov“, ktorí tvrdia, že „Ježiš nie je Kristus“ (v. 22). Satan, ako vždy predtým, tak aj teraz útočí na „pravdu“ o Pánovi Ježišovi, napáda Jeho Mesiášstvo i Synovstvo. Falošní učitelia sa rovnako snažili pripraviť Ho o Otcovu slávu, zapierali Ho; v ich životoch nemal miesto (v. 22–23). Ich omyl bol úplným opakom Otcovho svedectva o Jeho Synovi, preto sa dostali do sporu priamo s Ním, a tak sa snažili znížiť Synove postavenie voči Nemu! Písmo učí, aby „všetci ctili Syna, ako ctia Otca“ (Jána 5:23). Zaprieť Syna znamená vzoprieť sa Otcovi.

Dravý prúd lži, ktorý vytryskol už v prvom storočí, tečie až dodnes. Rôznorodé kulty sa vysmieávajú kresťanskému náhľadu na Trojjednosť. Medzi najútočnejších a najhlasitejších patria tí, ktorí sa nazývajú Jehovovi Svedkovia. Oni sa domnievajú, že bojujú za Jehovovo učenie, keď popierajú Synove božstvo. Pritom však ignorujú, alebo si dokonca pletú Biblické citáty, ktoré hovoria o Jeho Božstve. Podobajú sa tak na starodávnych antikristov a ich postoj potvrdzuje, „že nemajú ani Otca“.

Dieťatka (v. 24–27)

Antikristovia videli v týchto novoobrátených ľahký terč, a tak sa zamerali práve na to, aby „ich zviadli“, t.j. zviadli ich z cesty (v. 26). Pre týchto nedospelých veriacich

bola hlavnou ochranou skutočnosť, že „mali pomazanie od Svätého“ (v. 20). Priateľ, ktorý v tomto článku máme, nám nedovoľuje zaoberať sa rôznymi pomenovaniami a pôsobením Svätého Ducha, ale že Ho tu skutočne môžeme vidieť ako pomazanie poskytnuté Pánom Ježišom, Toho svätého, je výstižné.

* Tento výraz nám môže pomôcť porozumieť tomu, že v Písme je obrazom Svätého Ducha olej (viď Zachariáša 4). Súvislosť medzi olejom a Duchom nie je výmyslom!

* Pamätajte na to, že hoci sa na tomto mieste hovorí o nových veriacich, aj oni už mali pomazanie. To vyvracia názor, že medzi obrátením a prijatím Svätého Ducha musí uplynúť určitý čas. Písmo učí, že keď sa niekto obráti – uverí, v tej istej chvíli dostáva Svätého Ducha, aby v ňom zostal naveky (Jána 7:39; Efež. 1:13) – to, že sa to deje v rovnakej chvíli, potvrdzuje aj tvar slovesa „uveriac“ (Gal. 3:2). Ak niekto nemá Svätého Ducha, nie je potom Kristov (Rim. 8:9).

* Často je možné vidieť Svätého Ducha ako toho, ktorý zmocňuje veriacich ku kresťanskému životu a ku kresťanskej službe. V tomto zmysle je možné jeho úlohu vidieť v schopnosti rozoznávať. Pretože mali pomazanie, mohli „vedieť všetko“ (v. 20). To znamená, že boli schopní rozoznať rozdiel medzi pravdou a bludom. Svätý Duch ich učil pravde, preto nebolo treba, aby „ich niekto iný“ učil (v. 27). To neznamená, že by neboli potrební Bohom obdarení učitelia Slova, ale z kontextu je zrejmé, že sa tým myslia Gnostici, ktorí sa domnievali, že majú najvyššie, dovtedy neznáme poznanie; v skutočnosti však ich učenie obsahovalo vážnu chybu. Praktickým dôsledkom toho, ako aj Ján píše, je, že aj nedospelí veriaci majú Svätého Ducha, a preto vedia intuitívne, keď je niečo nesprávne, a to aj napriek tomu, že pre svoje duchovné detstvo nie sú schopní nájsť verš v Biblii, aby potvrdili svoje tvrdenie.

* Ďalšou dôležitou pravdou z tejto časti Písma je, že Svätý Duch „zostáva“ vo veriacom (v. 27); toto Jeho osvecujúce pôsobenie je teda trvalé. Tešiteľ zostáva s veriacimi „na veky“ (Jána 14:6). Nikdy nedôjde k takej situácii, v ktorej by veriaci mal prežiť Saulovu skúsenosť, keď „Duch Hospodinov odišiel od Saula“ (1.Sam. 16:14). Nikdy sa nebudeme musieť modliť tak, ako sa modlil Dávid: „nevezmi odo mňa svojho Svätého Ducha“ (Žalm 51:13).

S osvecujúcou činnosťou „pomazania“ však musí veriaci prejavovať odhodlanie pevne sa držať zdravého učenia, ktoré dostal pri obrátení: „to, čo ste počuli od počiatku, to nech zostáva vo vás“ (v. 24). Rozhodnutie držať sa poznanej, základnej, pôvodnej pravdy je dôkazom, že človek zostáva „v Synovi a v Otcovi“, a na tejto jednote s týmito božskými osobami je založené zaslúbenie večného života (v. 25). Ak však niekto venuje svoju pozornosť falošným učiteľom, spochybňuje tým svoje vyznania viery. (Výrazy: „zostávať“, „trvať“ a „stáť“ v 24. verši sú prekladmi toho istého gréckeho slova.)

Zdá sa, že Ján veril v stabilitu týchto mladých veriacich. Toto ďalšie učenie o „pomazaní“, ktoré je pokračovaním predchádzajúceho učenia pravdy o Svätom Duchu, ho má ďalej posilniť, ako je to možné vidieť z tvarov slovesa „učí“ a „naučilo“. (v. 27) Ak bolo možné vidieť takéto chovanie aj pri nich, dostatočne to potvrdzovalo, že patrili medzi tých, ktorí „zostávali v ňom“.

Opäť je na praktickej úrovni možné tvrdiť, že máme zostávať v ňom, zachovávať obecenstvo s Ním, ako aj oni „zotrvali verní Pánovi“ (Skut. 11:23). Niektoré preklady majú koniec 27. verša v rozkazovacom tvare, ktorý znie: „preto zostaňte v ňom“, a takým istým spôsobom je toto učenie v 28. verši rozšírené na celú Božiu rodinu.

Celá Rodina (v. 28–29)

V 28. verši sa Ján vracia k tomu, aby sa opäť zaoberal celou rodinou: otcami, mládenkami i dieťaťkami. Keď používa slovo „dieťaťká“, vracia sa späť k vyjadreniu lásky, ktorá objíma každého, a prosí každého „zostávajte v ňom“. Na takomto základe jasne vyjadruje potrebu stáleho vyučovania, ale rovnako zdôrazňuje dôležitosť obecnstva s našim Pánom. Prakticky to potom znamená vytrvalé čítanie Písma, aby sme počuli Jeho hlas. To však vyžaduje aj disciplinovaný modlitebný život, ktorý je vyjadrením našej závislosti na ňom. To znamená, že máme nasledovať Pána úplne, ako to robil aj Kálef (5.Moj. 1:36), čo je oveľa lepšie, ako keď Peter išiel za „Pánom zďaleka“ v predvečer Golgoty (Mar. 14:54).

Účinok „zostávania“ bude možné vidieť, keď sa „on ukáže“. V tejto súvislosti ide skôr o také ukázanie, ktoré sa týka zjavenia Jeho vlastným pri Vychvátení, ako o Jeho zjavenie sa svetu, keď príde v moci a veľkej sláve. Zdá sa, že Ján má na mysli Súdnu Stolicu Kristovu. Tí, ktorí v ňom zostávajú, Mu budú dôverovať aj vtedy. (Ján používa slovo „dôvera“

aj na ďalších troch miestach tohto listu: v súvislosti s modlitbou (3:21; 5:14); a v súvislosti s dňom súdu (4:17), kde je preložené „smelú dôveru“.) Toto slovo v sebe zahŕňa myšlienku o odvahe hovoriť. Tí, ktorí v ňom zostávajú, nebudú postihnúť neschopnosťou prehovoriť, nebudú mať ústa zatvorené v trápnom tichu počas podrobného skúmania Sudcu živých aj mŕtvych. S pozitívnou dôverou je spojená chýbajúca hanba. Ak nebudeme zostávať s Ním, dôsledkom bude, že sa budeme hanbiť pre svoju svetáckosť, našu telesnosť a nepodobnosť s Kristom, našu plytkosť?

Je tiež zaujímavé, že v tomto vyhlásení Ján používa zámeno „my“. Poukazuje na to, že ak nebudú oni zostávať v Kristovi, bude to mať vplyv aj na neho, ich duchovného učiteľa, v ten deň súdu. V našej dobe už nemáme apoštolov, ktorí by za nás niesli zodpovednosť a učili nás, ale mužov, ktorí sú opísaní ako „tí, ktorí bdejú za vaše duše“ (Žid. 13:17). Ich povinnosťou je „bdieť za vaše duše ako takí, ktorí majú vydať počet“. Môže sa stať, že naša vlačnosť spôsobí zahanbenie našim starším, keď ich On požiada, aby vydali počet zo svojej služby?

„... ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to smrť kríža. Preto aj Boh jeho povýšil... aby sa v mene Ježiš sklonilo každé koleno.“ (Filipänom 2:8–10)

Úradníci najvyššej židovskej rady Ho bili po tvári a udierali, pretože si mysleli, že Ho tak ponížia. Vládcovia Ho dali ukrižovať a mysleli si, že ho ponížili. Rímski vojaci Ho vyzliekli, o Jeho rúcho losovali a mysleli si, že Ho ponížili. Ale On mal takú moc, že ich snahy boli iba natol'ko úspešné, nakoľko im to On dovolil. V skutočnosti sa ponížil On sám. Preto Ho aj Boh povýšil. Boh od nás žiada, aby sme ešte dnes sklonili svoje kolená pred Spasiteľom. Blíži sa ten deň v budúcnosti, v ktorý to ako Sudca bude vyžadovať. Akú výsadu sme dostali, že to môžeme urobiť už teraz!

KRISTOVA OSOBA (1)

David McAllister, Donegal, Írsko

ÚVOD

V nasledujúcich mesiacoch, ak Boh dá, budeme sa spoločne zaoberať pravdami, týkajúcimi sa nášho pozhnaného Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista. V tomto úvodnom článku chceme zdôrazniť, čo nás k tomu viedlo. Prvú a najdôležitejšiu príčinu je možné nájsť práve v názve našich úvah: Veľkosť tejto Osoby. O mnohých mužoch a ženách, ktorí po tejto zemi chodili a zanechali na nej svoj stopu, napísali nespočetne veľa biografii. Medzi tieto osobnosti je možné zaradiť tých najpodlejších hriešnikov, aj najvyberanejších svätých. Mnohé hodiny premárnili dokonca aj vyznávajúci kresťania tým, že čítali príbehy tých, v ktorých živote Boh nemal miesto. Na druhej strane, mnohé hodiny bolo určite možné stráviť užitočnejšie skúmaním svätých životov bohabojných ľudí. Uvažovanie o živote jednotlivých kresťanov je možné len odporúčať. Bez obavy z protirečenia však môžeme vyhlásiť, že jestvuje Jeden, ktorý vyniká nad všetkých aj tých najväčších smrteľníkov. Preto stojí za to zaoberať sa práve Ním a nie niekým iným.

Druhou príčinou je pohľad na Jeho miesto v Božích úmysloch, ktoré má s týmto svetom a samozrejme aj s celým vesmírom, čo pre nás môže byť dostatočným motívom k uvažovaniu o Ňom. Sú v Ňom sústredené všetky Božie plány od stvorenia, až po zánik vesmíru a večnosť. Mali by sme sa zaujímať o to, čo nám Písmo hovorí v súvislosti s Jeho Osobou.

Keď potom rozmýšľame o všetkom, čo naveky máme, zistíme, že iba On je toho príčinou – Jeho Osoba a Jeho dielo. Naše srdcia by mali byť naplnené vďakou nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi za to všetko a mali by sme túžiť vedieť o Ňom viac a viac.

A navyše by sme mali mať túžbu poznať a vedieť viac o Pánovi Ježišovi Kristovi preto, že máme byť Jeho zástupcami tu dole na zemi. Pavel napísal: „Posolstvuje me za Krista“ (2.Kor. 5:20). Iste nehovoril len o samom sebe, ale o všetkých, ktorí sa snažia Jemu byť verní a pracovať pre Neho – a to by sme mali byť všetci. Ak to chceme konať zodpovedne a verne, potom je nevyhnutne potrebné, aby sme poznali Toho, ktorého zastupujeme.

Ale nielen to, On je náš Vzor pre život na tomto bezbožnom svete. Keď hľadáme na Krista, pomôže nám „nasledovať Jeho šlapaje“ (1.Pet. 2:21). Preto je veľmi užitočné pozeráť sa na Neho a snažiť sa nasledovať Jeho príklad.

Ďalším motívom našich úvah je Jeho výnimočné postavenie v celom učení Písma. Veľké množstvo silných slov je použitých na to, aby boli zdôraznené hlavné oblasti učenia, ako je napríklad učenie o spasení, učenie o Cirkvi a učenie o budúcom súde. Ak však nepoznáme Krista pravým poznaním, nebudeme poznať pravdu ani v ničom inom. Ak zanedbáme štúdium osoby Krista, dostaneme sa na scestie.

Ak však nepoznáme Krista pravým poznaním, nebudeme poznať pravdu ani v ničom inom.

Aké teda máme očakávanie? „... očakávame Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.“ (Filp. 3:20) On je Ten, ktorého čakáme každý deň

(aspoň by sme mali). Možno pre nás príde už dnes. Naše mysle a myšlienky sa určite majú zaoberať Ním.

Potom s Ním budeme zdieľať aj náš večný údel – budeme s Ním a „... budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je“ (1.Jána 3:2). Ak máme byť naveky s Kristom, podobní Jemu a celkom uchvátení Ním, malo by byť našou túžbou byť celkom uchvátení Ním už v súčasnej dobe.

A nakoniec, myslíte na radosť, ktorá naplňa vykúpené srdce, keď uvažuje o Pánovi Ježišovi. Ľudia tohto sveta majú svoje potešenia, o ktoré sa usilujú. My už nemáme smäd po takýchto potešeniach, ale ako reve jeleň za potokmi vody (Žalm 42:1), tak túžime po Ňom a chceme dosiahnuť také uspokojenie, ktoré

možno získať z poznania Krista, a iba Jeho samotného. Je jasné, že najväčšou záľubou veriaceho musí byť nielen vedieť o Ňom, ale poznať Ho a také poznanie nie je možné bez čítania a uvažovania o tom, čo o Ňom Písmo hovorí. Mohli by sme tu vymenovať ešte ďalšie príčiny, ale myslíme, že sme toho uviedli dosť, aby to presvedčilo každého, kto by mohol pochybovať o potrebe takýchto úvah.

Budeme hovoriť o Pánovi Ježišovi Kristovi s nasledovnými nadpismi:

- ▶ Jeho od ničoho neodvodené večné synovstvo
- ▶ Jeho neprirodzené narodenie z panny
- ▶ Jeho nezmenšené Božstvo
- ▶ Jeho nepochybné človečenstvo

- ▶ Jeho nepoškvrnená čistota
- ▶ Jeho nespochybniteľná autorita
- ▶ Jeho nesporná smrť
- ▶ Jeho nepopierateľný pohreb a vzkriesenie
- ▶ Jeho bezpodmienečné právo panovať
- ▶ Jeho neohraničené kráľovstvo.

Žiadne štúdium sa nemôže vyrovnáť veľkosti tohto predmetu. Môžeme si len namočiť ruky do nevystihnuteľného oceánu. Môžeme urobiť počiatočný krok, ale nikdy nevyčerpáme tento materiál. Môžeme to opísať slovami piesne Thomasa Kellyho: „Žiadny predmet je nie taký slávny, ako On.“

Akej výsady sa nám dostalo v tom, že o Ňom môžeme uvažovať! (Žid. 2:3)

„Lebo je mnoho našich prestúpení pred tebou, a naše hriechy svedčia proti nám; lebo sme si vedomí svojich prestúpení, a čo do našich neprávosti, známe ich.“ (Izaiáš 59:12)

Takto budú hovoriť všetci, ktorí budú stáť pred Veľkým Bielym Trónom počas Božieho súdu. Otvoria sa knihy a mŕtvych budú súdiť podľa toho, čo je v týchto knihách napísané, podľa ich skutkov. Nespasený priateľ, keď budeš vidieť množstvo svojich prestúpení, budeš plakať. Vtedy budú tvoje hriechy svedčiť proti tebe. Nezdôveril si sa Božiemu Baránkovi, ktorý niesol tvoje hriechy, preto budú tvoje hriechy ešte stále s tebou a na tebe. V ten hrozný deň ich budeš úplne poznať a budeš poznať aj Boží hnev, a pritom si mohol namiesto toho poznať Jeho lásku. Už to viac neodkladaj! Zdôver sa Mu teraz!

NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK (3)

Tom Matthews

ÚVAHA Z MARKA 15:15–16

Pán vstal z mŕtvych a učeníci sa opäť zhromaždili spoločne. Pochybovali o pravdivosti správ o Jeho zmŕtvychvstaní. Odrazu sa však Ten vzkriesený zjavil medzi nimi a úplne oprávnene ich „pokarhal“ za neveru. Bolo úplne nevyhnutné, aby práve títo ľudia mali bezvýhradnú dôveru ako v Písmo, ktoré poznávali, tak aj v slová samotného Pána Ježiša. Keď potom prispôbil tón Jeho hlasu predmetu, do ktorého ich chcel uviesť, prikázal im: „Chodte po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu. Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený.“

Poznanie týchto slov v srdci Bohabojného veriaceho „nesplodí opovrhovanie“, ale môže zmenšiť v jeho mysli jedinečnosť a ohromnú váhu podaného prehlásenia. Nik nevedel tak ako Pán, s akými podmienkami sa budú stretávať zvestovatelia evanjelia, keď sa bude rozširovať z krajiny do krajiny. Jeho zvest' však bola jednoznačná: „Kážte evanjelium každému stvoreniu.“

NEMALO DÔJSŤ K SPOJENIU

V čase, ktorý opisuje kniha Skutkov, malo byť evanjelium zvestované najskôr Židom. Jeho zvest' mali udržiavať čistú od zákonickeho židovského poriadku. Hoci bol v minulosti prípravou pre zvest' Evanjelia, teraz ho už úplne nahradilo. Čo tým Svätý Duch sledoval, je jasné zo Skutkov 15:28. Veriacich z pohanov nemali zťažovať rituály starého systému.

Keď sa jeho zvest' dostala na územie Samárie, čítame si, že aj samaritánom „kázali evanjelium“ (8:25). Samaritánsky chrám už v tej dobe nestál na vrchu Gerazim. Napriek tomu sa tento náboženský systém zachoval až do tejto doby, a preto bolo potrebné postarať sa, aby jeho nesprávne myšlienky neovplyvnili zvest' evanjelia.

V Samárii sa hlásatelia evanjelia stretli aj so Šimonom čarodejníkom (8:18–24). Jeho pôsobenie a zásady priamo protirečili evanjeliu. Ďalší služobníci sa mali ešte neskôr stretnúť s démonom posadnutou osobou, ktorá

vykladala budúcnosť vo Fili-pách (16:16–18). Napriek tomu, že svojím spôsobom potvrdzovala zvest' evanjelia, Pavel nemohol prijať jej snahu. Vyhnanie démona však spôsobilo tvrdé prenasledovanie zo strany jej pánov. Nezmieriteľnosť medzi evanjeliom a hroznou mocou tmy sa neskôr prejavila aj pri práci v Efeze (19:13–20). Postupujúce evanjelium sa v Aténach stretlo s veľkým modlárstvom, ale vďaka vážnym slovám apoštola Pavla, odolalo jeho pôsobeniu a úplne sa od neho oddelilo (17:22–31).

Evanjelium sa stavia na odpor každému druhu ekumenizmu. Rozriediť ho (evanjelium) znamená neutralizovať ho, lebo vtedy prestáva byť evanjeliom.

NIČ NIE JE NEMOŽNÉ

„Ten, kto uverí a pokrstí sa bude spasený.“ Nikdy sa nestalo, a nepochybne sa ani nikdy nestane, aby nejaký hriešnik niekde ďaleko uveril slovu evanjelia a pre nejakú neznámu príčinu by jeho spasiteľné pôsobenie zlyhalo. Nie. Účinnosť spasi-

tel'ského diela je a bude vždy absolútnych dokonalých 100%.

ŽIADNY PRÍPAD NIE JE PRE NEHO PRÍLIŠ ŤAŽKÝ

Táto zvrchovaná moc sa nikdy nebude musieť potýkať s takým extrémnym barbarstvom, pre ktoré by spasenie bolo veľmi ťažké, a teda neúčinné. Vzkriesený Spasiteľ zvestuje dokonalú Božiu a celosvetovú odpoveď na hriech a potreby človeka – bez ohľadu na to, aký hlboký je stupeň jeho porušenia.

NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK

To isté je možné povedať aj o slovách v Matúša 28:18–20: „Daná mi je každá moc na nebi i na zemi. A tak choďte, čiňte učeníkmi všetky národy krstiac ich v meno Otca i Syna i Svätého Ducha; učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal, a hľa, ja som s vami po všetky dni až po skonanie sveta.“

28. kapitola Matúša nám predkladá konflikt medzi mocou Boha a mocou toho zlého. Hoci nepodceňujeme moc toho zlého, takmer s lútosťou vidíme strážcov hrobu, ako sa trasú pred majestátnymi a mohutnými pohybmi anjela, ktorý

pred nich zostúpil. Jeho zvesť však patrí „ženám“ a oznamuje im, že „On vstal z mŕtvych“. Ak vezmeme do úvahy podrobné potvrdenie tohto prehlásenia v Efežanom 1:19–23, môžeme bezpečne prísť k uzáveru, že vzkriesenie Pána Ježiša Krista je najväčším prejavom Božej moci, aká sa kedy prejavila alebo sa ešte len prejaví vo vesmíre. Moc zla sa však prejavuje aj neskôr, ako o tom ďalej píše Matúš v 28. kapitole. Najvyšší kňazi si sadli spolu so staršími za jeden stôl a dohodli sa, že dajú veľkú „sumu peňazí“ vojakom, čím ich zaviazali, aby hovorili: „Jeho učeníci prišli v noci a ukradli Ho, kým sme my spali.“ Takto začala kampaň proti vzkrieseniu. Pokračuje až dodnes, ale za ostatných 100 rokov jej intenzita prudko vzrástla. Za touto lžou ešte stále stojí veľká suma peňazí.

Obráťme sa preto, aby sme ešte raz počuli Jeho poverenie úplne iného druhu: „Daná mi je každá moc ... Choďte preto“. Aké ohromujúce vyhlásenie! Jeho cieľom je nepochybne upevniť autoritu, ktorá mu patrí na základe jedinečných dôsledkov Jeho smrti. Iste si uvedomujeme, že sme sa dostali na svätú pôdu. Zanechávame ďaleko za sebou a hlboko pod nami, ľži a veľké peniaze nepriateľových služobníkov. Možno

nebudeme schopní uchopiť všetko čo Jeho majestátna autorita obsahuje. Je však nesporné, že keď sa hriešnik s dôverou obráti k Pánovi Ježišovi Kristovi, vo vesmíre niet takej moci, ktorá by mu mohla zabrániť v získaní večného života. Ani nemôže jestvovať taký zdroj autority, ktorý by mohol tohto spaseného oddeliť od Pána. Aké bohaté sú „zmluvné podmienky a požiadavky“¹ Božieho veľkého spasenia!

Toto poverenie na rozdiel od toho, ktoré vymysleli najvyšší kňazi a ich spoločníci, nemá nič spoločné s veľkou sumou peňazí. Veľká suma peňazí je iste určená na to, aby uspokojila nenásytnú a dychtivú túžbu po nich. Tí, ktorí poslúchajú poverenie Vzkrieseného Pána, budú ľuďmi, ktorých pohnútky sú nadradené nad ich finančnými záujmami. Túžba po finančnom zisku v tejto oblasti nemá miesto. Pán Ježiš hovorí: „ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta“. Znamená to, že sa to týka všetkých potrieb, vrátane finančných. Prítomnosť pôvodcu všetkého, ktorý nesklame, Vzkrieseného Pána, je realitou každého dňa. Naozaj nikdy tak nehovoril človek, ako tento Človek!

¹ Zmluvné podmienky a požiadavky – právnický výraz používaný pri uzatváraní zmlúv

DOBŘÉ ZVESTI Z NEBA

NIEKTO ŤA HĽADÁ!

V tomto uponáhlanom svete, kde na nás hľadí tak veľa prosiacich očí, je iste ťažké vyhnúť sa neustálemu sledovaniu. Vykonávame rôzne transakcie, používame svoje platobné karty, preto je možné sledovať všetko, čo robíme, každý náš krok. Všade okolo nás sú kamery a v spolupráci s takými stránkami, ako je napríklad „Google Earth“ (pozn. internetový portál, ktorý mapuje celý povrch zeme a priraduje niektorým miestam aj virtuálnu vizuálnu podobu), je možné iba veľmi málo vecí utajiť. Cudzí ľudia si môžu zvonka prezerat' naše domy a nepozorovane sa pohybovať po našich uliciach. „Veľký brat ťa sleduje!“ (pozn. „Veľký brat“ je fiktívna osoba z románu Georga Orwella 1984. Je to symbolická postava diktátora, resp. obraznej hlavy totalitného systému, ktorý sleduje a riadi všetko. Súčasťou jeho propagandy je aj táto fráza, ktorá má ľuďom neustále pripomínať, že ich neprestajne sleduje totalitný systém.)

Všetko je to znepokojujúce a desivé, ale NIEKTO ŤA HĽADÁ; niekto, kto nemá skryté pohnútky, ani zlé úmysly, a ktorý si praje tvoje dobro a večné požehnanie. „Lebo ja znám myšlienky, ktoré myslím o vás, hovorí Hospodin, myšlienky pokoja a nie zlého...“ (Jer. 29:11). Jeho láska a Jeho záujem o teba sú jedinečné. Jeho oko je zamerané na teba v každej chvíli, každý deň i každú noc. Aj vtedy, keď ty na Neho zabúdaš a nerozmýšľaš o Ňom. On sa stará o teba. „Lebo ved' v ňom žijeme, hýbeme sa a sme.“ (Skut. 17:28) „... On sám dáva všetkému život a dych a všetko.“ (Skut. 17:25) Možno sa o Neho vôbec nezaujímaš, ale to nezmenšuje Jeho záujem o teba. Kto je to, ten tajomný Priateľ? Je to Pán.

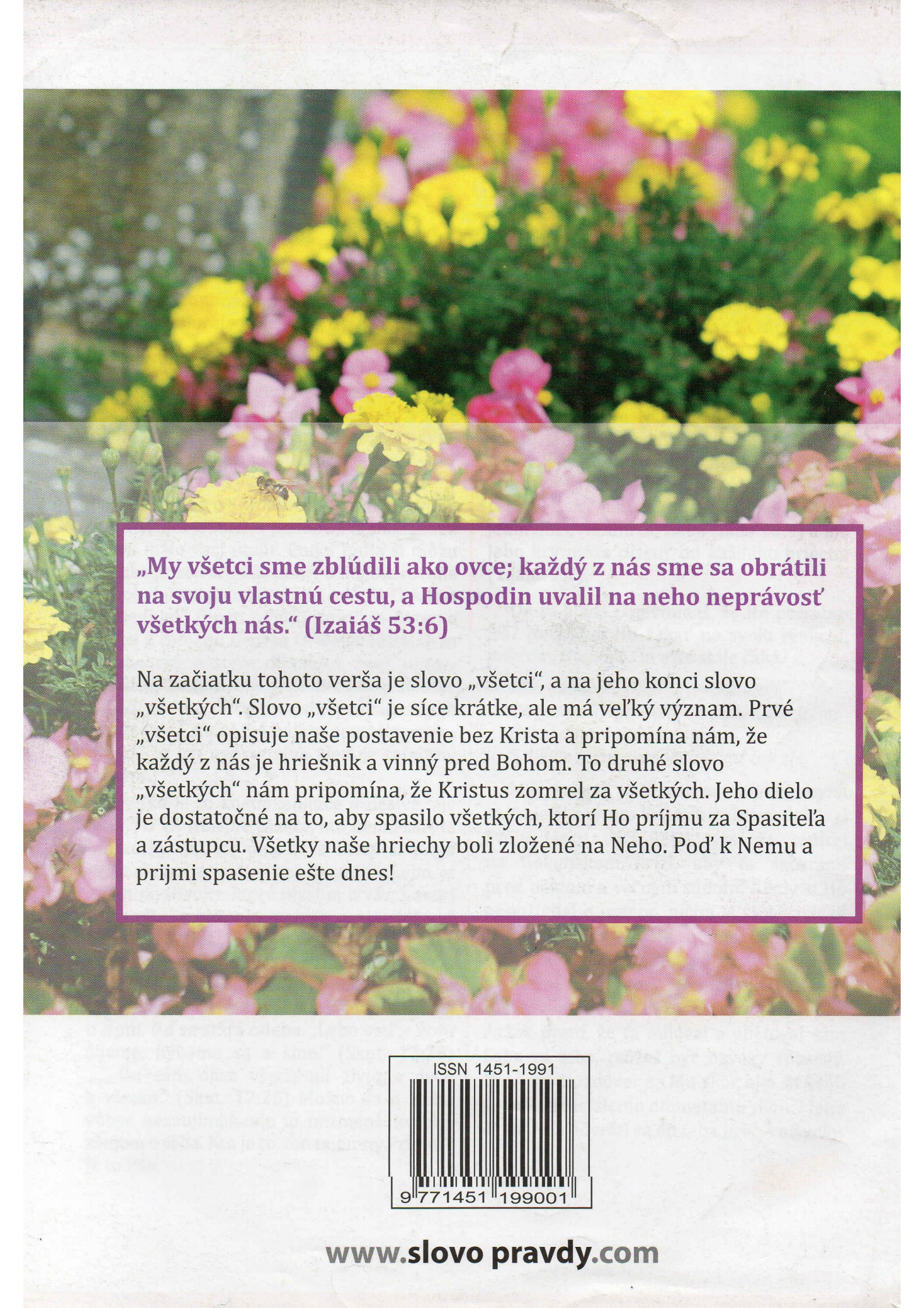
Milý môj priateľ, tvoj život nikdy nebude úplný, kým nebude spojený s Kristom. Vždy bude niečo chýbať, keď si budeš udržiavať odstup od tohto Priateľa. Nikdy nemôžeš nájsť úplné uspokojenie, kým sa ti On nestane všetkým. Najdôležitejším dôvodom pre to, aby si poznal Krista je však to, že bez Neho nemôžeš nikdy byť v nebi. On je jediný Spasiteľ hriešnikov (Skut. 4:12), jedinou cestou k večnému odpočinku (Jána 14:6); jedinými dverami do neba (Jána 10:9) a iba Jeho krv môže očistiť od každého hriechu (1.Jána 1:7).

On ťa hľadá... nevnímaš, že Ho potrebuješ? Nechal si Ho čakať na svoju reakciu; pohŕdaš Ním, ale On ešte stále čaká.

*Hľa, Cudzinec čo pri dverách stojí,
On jemne klope – ako už dávno predtým;
Čakal dlho, čaká ešte stále;
S nikým iným nezaobchádzaš tak zle.*

Milý priateľ, je v tvojom záujme, aby si sa zmieril s týmto Priateľom, ktorý dokázal Svoju lásku voči Tebe tým, že zomrel na Golgotskom kríži, aby ťa zachránil pred peklom a večným súdom. Nikdy si Ho nepožiadal o pomoc, ničím si si nezaslúžil Jeho konanie v tvojom záujme. Či sa o teba dostatočne nepostaral, keď zostúpil z neba a zniesol trest, ktorý si si naveky zaslúžil? Bez Neho by si bol beznádejným prípadom. Avšak preto, že ťa miloval a obetoval sám Seba za teba, môžeš byť naveky spasený. Prosíme ťa, zdôver sa Mu skôr, ako sa kvôli tvojmu neustálemu odmietaniu skončí Jeho čakanie, a odvráti sa od teba preč – na veku.

„My všetci sme zblúdili ako ovce; každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu, a Hospodin uvalil na neho nepravosť všetkých nás.“ (Izaiáš 53:6)

Na začiatku tohoto verša je slovo „všetci“, a na jeho konci slovo „všetkých“. Slovo „všetci“ je síce krátke, ale má veľký význam. Prvé „všetci“ opisuje naše postavenie bez Krista a pripomína nám, že každý z nás je hriešnik a vinný pred Bohom. To druhé slovo „všetkých“ nám pripomína, že Kristus zomrel za všetkých. Jeho dielo je dostatočné na to, aby spasilo všetkých, ktorí Ho príjmu za Spasiteľa a zástupcu. Všetky naše hriechy boli zložené na Neho. Pod' k Nemu a prijmi spasenie ešte dnes!

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com